

BİNBİR ROMAN

Cilt: 6 - Sayı: 138 - 25 Kuruş

3 - Ocak - Çarşamba - 1951

EĞER BİR DAKİKA DAHA GEÇ KALSAYDINIZ GEMİYE BİNMEK İÇİN BİR BANYO YAPMANIZ İÇAP EDECEKTİ.. BİLETİNİZ VAR MI

YOK AMA SİZ BANA BİR KAMARA VERİN. BEDELİ NEYSE ÖDEYECEĞİM.

AZ SONRA GEMİ KOMİSERİNİN KAMARASIN DÖNÜŞ İÇİN DE HAYIR.. HENÜZ BİR KA. DA KAMARA KAPA. RAR VERMEDİM. GEMİDE TALİM MI ? MAHKÜMLARIN BU.

LUNDU..
ĞU DOĞRU MU?
NEREYE GİDİ
YORLAR ?

46/1

GEMİ KOMİSERİ MAHKÜMLARIN KORSİKAYA GÖTÜRÜL. DÜŞÜNÜ SÖYLEDİKTEN SONRA TEKRAR DÖNÜŞ BİLETİ İSTEYİP İSTEMEDİĞİNİ SORDU.

HAYIR.. İSTEMİYORUM.. AMA YA MAHKÜMLAR YOLCULARA SALDIRIRLARSA..

DANA NELER.. KUZUM SİZ NE KORKAKSINIZ..

GÜVER. TEDE..

AHBAP.. BAKSA. NA BANA.. BEN GAZETECİYİM. MAHKÜMLARDAN BİRİYLE BİR RÖPORTAJ YAPABI. LİR MİYİM ?

NE DE ANTİKA BİR RÖPORTAJ MEV. ZUU.. HERHALE PEK HOŞ OLMASA GEREK..

ÖYLE DÜŞÜN. ME.. İGLE. RİNDE BAŞIN. DAN ENTE.

RESAN VA. KIALAR GEÇ MİŞ OLANLAR VARDIR. MESE. LÂ İGLERİNDE BİR İTALYAN VARMİŞ.. KAĞ. MAK İSTEDİĞİ İÇİN MAHKÜM OLMUŞ..

EYET.. ONU AYRI BİR KAMARAYA KAPATTILAR..

ONUN KAMARASININ DA
LOMBAZLARI VAR MI?
EVET... İŞTE ŞU..

KİMBİLİR NELERE İHTİYACI VAR.
DIR ZAVALLININ.. BELKİ SİGARA
BİRAZ MEYVA VE İÇKİ..

46/2

DÜŞÜNDÜK
LERİNİ KANTİNDEN
ALDI. PAKET YAPTI BİR
İPLE AŞAĞI SARKIT-
TI.

DAVID ÜÇ AYLIK KÜ.
REK MAHKÜMIYETİNİ DÜŞÜNÜRKEN..
O DA NESİ.. PENCERE-
NİN ÖNÜNDE BİR ŞEY
SALLANIYOR..

DEMİK DÜN.
YADA MATİLDEDEN İYİ KİM.
SELER VAR. AH MATİL
DE.. BUNLAR HEPSİ SE-
NİN YÜZÜNDEN..
HALBUKİ BEN SENİ
ANNENE GÖ-
TÜRMEK İS-
TİYORDUM.

MAHKÜMLAR
GEMİDEN İNDİRİLDİ. HAPİSHANE
OTOMOBİLİNE BİNDİRİLDİ.

138/2

ARKASI VAR

1916 senesindeydi. Oturduğu müthiş küçük şehirde müthiş bir çocuk felci salgını peyda olmuştu. Çocuktum o zaman. Bütün arkadaşlarım gibi ben de mekteplerin niçin açılmadığını bir türlü anıyamıyordum. Sordüğümüz büyükler,

— «Salgın var,» diyorlardı. «Çocuklar tutuluyor. Yakalanırsanız ya ölürsünüz yahut da ömrünüzce sakat kalırsınız. Kimseye sürünmeyin. Yabancı çocuklarla oynamayın.»

Hepimizi isimsiz bir korku almıştı. Fakat ne de olsa çocuktuk. Salgını tamamen ciddiye almıyor, büyüklerin niçin okadar sıkı davrandıklarını idrak edemiyorduk. İçimizde birisi vardı ki o salgından bizim kadar bile korkmuyordu. Bu, İren'di. İren sarı saçlı, neşeli bir kızdı. Her yerde, her şeyden eğlence yaratmasını şaşılacak kadar iyi bilirdi. İlk mektebin en güzel kızıydı. Onu hocalar da, talebeler de severlerdi. Gerçi pek zeki, ince ruhlu bir kız değildi ama buna aldırış eden olmazdı. İnsan, bahçesinde açan güzel çiçeklerden de zekâ beklemez a!

İren'in kendinden bir yaş küçük bir kardeşi vardı. İsmi Carolin'di ama herkes ona İren'in kardeşi derdi. Biz hepimiz nasıl İren'in arkadaşları diye anılıyorsak onun da İren'in kardeşi diye anılması hepimize tabii gelirdi. Dedğim gibi İren salgından hiç korkmuyordu:

— «Hiçbirimiz yakalanmayacağız. Görürsünüz bakın!» diyordu.

Gezmeğe filân gidemediğimiz için keyfimiz kaçmıştı. Nihayet Ginny'nin annesi bizim hepimizi evine davet etti. Eğlenceye susamış olduğumuzdan hepimiz güle oynaya gittik. Sadece İren'in kardeşi gelmemişti. İren,

— «Biraz keyfi yok,» dedi. «Midesini bozmuş, galiba.»

Salgını filân unutarak hepimiz güldük, oyunlar oynadık, eğlendik. Tam gideceğimiz sırada telefon çaldı. Ginny'nin annesinin telefonda konuşan hali gözümün önündedir. Gözleri önce dehşet, sonra yaşla doldu. Yanımıza gelerek,

— «Annen telefon etti, İren,» dedi. «Sen bizde kalacaksın. Kardeşinin hastalığı çocuk felciymiş!»

Dehşet içinde kalarak evlerimize dağıldık. Cehennem ve ölüm gibi kendimizden çok uzak sandığımız felâketlerin korkusuyla korktuğumuz salgın, kapımızı çalmış bulunuyordu.

Beni ertesi sabah trenle New York'a, teyzemin yanına yolladılar. Birkaç gün sonra annemle babam da geldiler. New York'a yerleştik.

Çocukluğumu geçirdiğim küçük şehre, ayrıldıktan 15 sene sonra döndüm. Doğru en samimi arkadaşım olan Ginny'nin evine gittim. Konuşmamızın ilk heyecanı geçtikten sonra Ginny,

— «Tam zamanında geldin,» dedi. «Bütün arkadaşlar bu gece ben de toplanıyoruz.»

— «Kimler geliyor?»

— «Eski grup. Lili, May, Krane'lerin kızları....»

Krane'lerin kızları. Yani İren ve kardeşi. Bu sözü duyunca on beş sene evvelki dehşetle yeniden ürpordim.

— «Ne âlemdeler?» diye sordum.

— «Gene eskisi gibi. Biri herkesin göz bebeği. Öbürü de silik, tatsız tuzsuz bir şahsiyet!»

Ben, «Öyle deme, Ginny,» diye itiraz ettim. «Zavallı Carolin çocuk felcinden sonra nasıl....»

Ginny sözümü kesti: «Ama sen bilmiyorsun, şimdi silik şahsiyet olan İren. Hatırlar mısın, nasıl hep güler, oynamak isterdi? Hâlâ öyle. Kimse onu adam yerine koymuyor. Halbuki Carolin öyle fevkalâde bir kız ki! Belki güzel değil ama, fevkalâde!»

— Yatalak mı?»

İREN'in kardeşi

Nakleden:
N. YEĞİNOBALI

Ginny'nin annesi, içeriye seslendi: «Ginny neredesin? Carolin'in kardeşi geldi!»

— «Yoo! Çok iyi baktılar. Kur-tuldu. Hastalığı yüzünden genç ya-şında olgun, anlayışlı, çok ince, has-

sas bir kız oldu. Bak gelsin de gör. Ginny'nin annesi içeriye seslendi: Tanıyamıyacaksın.»

— «Ginny, neredesin? Carolin'in Tam o sırada kapı çalındı ve kardeşi geldi!»

Eski ve Orta çağların en müthiş işkence âleti:

NÜREMBERG'LI DEMİR KIZ

Tarihçi Polybe'nin anlattığına göre, Milâttan 192 sene evvel ölmüş bulunan İsparta hâkimi Nabis, karısı Apega'ya benzeyen, normal insan boyunda bir heykel yaptırmıştı.

Zengin vatandaşları ikide birde sarayına davet eder ve onlardan, takatlerinin hududunu aşan miktarda vergiler isterdi. Eğer bu adamlar mevzuu bahis vergiyi vermiyeceklerini söylerlerse Nabis onlara şunu söylerdi: «Zannadersem ben sizleri ikna edecek belâgati göstermedim. Umarım ki karım Apega benden daha mahir davranır.»

Nabis'in bir işareti üzerine heykel odaya getirildi. O zaman kiral ayağa kalkar ve teklifini reddeden kimseyi elinden tutarak heykelin önüne götürür ve onu öpmesini emrederdi. Adam boynuna sarılınca heykelin kolları harekete geçer ve onu, göğsünün üzerinde sıkmağa başlardı.

Heykelin zengin görünüşlü elbisesinin altında sivri uçlu demir parçalar vardı. Bunların vücuduna saplanmakta olduğunu gören şahıs, kiralın istediklerini vermeği ekseriya kabul ederdi. Etmediği takdirde öbür dünyayı boylaması çok gecikmezdi.

Orta çağ, işkencenin ve işkence âletlerinin yeniden revaç bulduğu bir devirdi. Bu hususu

gözönünde bulunduran İngiliz âlimi Pearsall, bundan yüz sene kadar önce, eski Yunanlıların icadı olan bu işkence âletinin orta çağda da yapıldığı muhakkak olan modelini aramağa koyuldu.

Ama, kendisine «Demir kız» denmesi âdet olan bu işkence âletinin ne şekilde ve ne zaman yapılmış olduğuna dair kimse'nin kat'î bilgisi yoktu... Kimine göre demir kız, kurbanının üzerine yaslanarak onu ezen ağır bir taş heykel; kimine göre de ayaklarının dibinde uçuruma açılan bir kapak bulunan hayranlık verici bir tasvirdi.

Nihayet Pearsall'ın eline, 1792 de Nürnberg'de neşredilmiş olan bir kitap geçti. Bunda «Demir Kız»'ın mevcudiyeti kabul ediliyor ve nerelerde bulunabileceği söyleniyordu.

Pearsall araştırmalarına başladı. Salzbουργ'da Avusturyalı bir çavuş, «Demir Kız»'ı Viyana'daki imparatorluk sarayı bodrumlarında bulabileceğini ona söyledi. Fakat Viyana'ya giden âlim orada aradığını bulamadı. Viyanalılardan çoğunun dediğine göre demir kız Feistritz şatosunda, Baron Dietrich'in antika eşyaları arasında bulunuyordu.

Ama Pearsall Feistritz'e git-

mezden evvel epey tereddüt etti. Zira artık bu gibi, kulaktan kapma malûmata pek güveni kalmamıştı. Fakat sonunda şatoya gittiği zaman, zahmetlerinin mükâfatını almış oldu.

Kitabın bahsettiği Nürnberg'li demir kız buradaydı. Sırtında, on altıncı asrın burjuva kadınlarının taşıdığı einsten bir elbise vardı ve yüksekliği yedi ayaktı.

Çekmece kapağı gibi, iki katlı bir kapısı vardı ve bunlar açıldığı zaman gözüken manzara hiç te ferahlık verici değildi.

Göğüs kısmında, bacaklarda ve kafanın girmesine mahsus olan kısımda içeri doğru, hançere benzeyen demir parçalar uzanıyordu. Öyle ki demir kızın içine sokulan biri kapaklar kapatıldığı zaman, ölümlerin en müthişlerinden biriyle ölmeğe mahkûm kalıyordu.

Kafa kısmının tam ortasında, birbirinden üç parmak kadar aralıkla konmuş iki uzun hançerin vazifesi, demir kızın içine konan kimsenin gözlerini oymaktı. Bunların ve göğüs kısmına isabet eden hançerlerden birkaçıyla, demir kızın kaidesi üzerinde, kullanılmış olduğu zamanlardan kalma kan izleri vardı.

(Miroir de L'Histoire'den)

SIYAH PELELERİN Lİ ADAM

YAZANI
RAFAEL
SABATİNİ

Tarihî Aşk ve Macera Romanı: 14

Don Pedro kaşlarını çatarak ho-
murdandı:

— «Bu ne demek... Ben Don
Diyego'nun geleceğini zannediyor-
dum. Beni böyle mi düşünüyorlar?

— Don Diyego geldi efendim...
Fakat karaya çıkması tedbirsizlik
olurdu...

— Pek müdebbir olmuş demek?
Peki sen kimsin

— Ben kendisini Santander'den
almağa giden geminin sahibiyim...
Gemim sahilden bir iki mil açıkta
demirledi. Don Diyego gemide si-
zi bekliyor. Bu akşam sizi götü-
mek üzere tertibat aldık. Sahildeki
bir kayalıkta bir sandal ve adam-
larımdan Asturyalı altı kişi bek-
liyor.

Don Pedro hayret ve memnuni-
yetle:

— Asturyalı mı? diye sordu.

— Evet efendim... Don Diyego-
nun emriyle Santander'den İspan-
yol mürettebat aldık...

— Peki, ya fidyei necat?

Fransız kolunun altındaki pake-
ti uzatarak:

— Buyurun efendim, dedi...

Don Pedro paketi alarak pence-
reye doğru yürüdü. Mühürleri ko-
pararak kamasiyle bezi parçaladı.
İçinden abanoz bir kutu çıktı. Ka-
pağı açtı. Mor bir kadife yastığın
üzerinde, her biri bir fındık bü-
yüklüğünde bir inci gerdanlık du-
ruyordu. Kutuyu pencere kenarı-
na koyarak gerdanlığı eline aldı.

Memnun olmuştu. Bir müddet
sonra:

— Çok memnun oldum, dedi.
Don Diyego iyi yapmış... Kendisi-
ne böyle söyleyin...

Denizci hayretle ona bakarak:

— Fakat bunu kendisine siz söy-
lemiyceksiniz? Sandal bekli-
yor...

Don Pedro adamın sözünü kesti.

— Bu gece değil... Hazırlanmam
için biraz vakit lâzım... Yarın sa-
bah erkenden gelirsiniz. O zamana
kadar ben de hazırlanmış olurum...

— Nasıl emrederseniz efendim.
Fakat gecikmeler ekseriya tehlikeli
olur...

Don Pedro ona bakarak hafifçe
gülümsedi.

— Hayat zaten tehlikeli dos-
tum. Şu halde yarın sabah koyda,
derenin mecrasında... Haydi güle-
güle...

Duelo egildi ve dışarı çıktı...
Don Pedro, akşam güneşinin parıl-
tılarında içinde ışıldayan elindeki pa-
ha biçilmez kolyeye bakarak bir
müddet düşündü. Sonra kolyenin
ve iki ipin uçlarını düğümlyerek
yemek salonuna döndü...

Lord ve Francis dışarı çıkmış-
lardı. Margaret pencerenin önünde
durmuş dışarısını seyrediyordu. Don
Pedro içeri girince başını çevirerek
omuzunun üstünden ona baktı. Fa-
kat İspanyolun elleri arkasında ol-
duğu için ne getirdiğini göremedi.

— İşler yolunda mı? diye sordu.

— Yolunda efendim...

— Misafiriniz uzaklardan mı ge-
liyor?

— Uzaklardan...

Don Pedro genç kızın arkasında
durdu. Margaret tekrar pencereden
dışarı bakmağa başlamıştı. İspan-
yol yavaşça kollarını kaldırdı. Kı-
sa bir tereddütten sonra gerdanlığı
genç kızın başının üstüne bıraktı.
Gerdanlık bu altın sarısı saçlardan

kayarak boynuna düştü. Bu soğuk
temasla birdenbire şaşırıp genç kız
kıpkırmızı olarak geri döndü. İspan-
yolun parmakları boynuna
değdi zannetmişti. İspanyol hafifçe
öne eğilmiş, gülümsüyerek kendisine
bakıyordu. Hatasını anlayan Mar-
garet gülümsemeğe çalıştı. Boynun-
da sallanan gerdanlığı farketmişti.

— Beni korkuttunuz, dedi. Kol-
yeyi tutarak muayene etmeğe baş-
ladı. İncinin harikulâdeliğini far-
kedince yanakları kızarak, keke-
ledi:

— Bu ne?

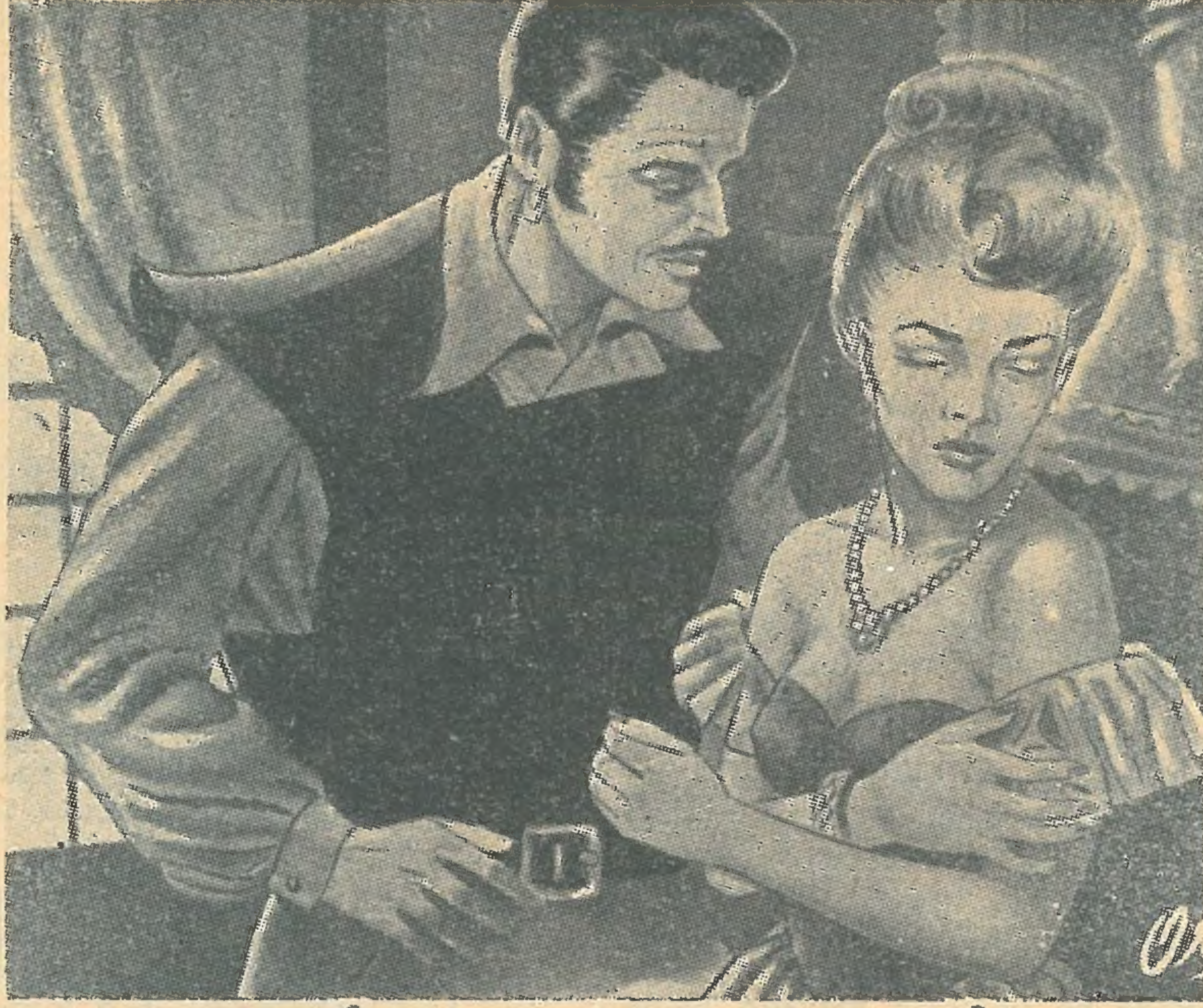
— İspanyadan getirttiğim fidyei
necatım...

— Fakat...

Devam etmedi. Boynunda du-
ran gerdanlığın da bir servet ol-
duğunu takdir edecek kadar mü-
cevherden anlardı...

— Fakat her türlü fidyei neca-
tın fevkinde, çok kıymetli bir şey...

— Eğer bana bırakırsanız ken-
dime çok fazla kıymet takdir ede-
ceğimi söylemiştim...

«Ama bu, bir prence verilecek kıymettir!..»

— Bu bir prence verilecek kıy-
mettir...

— Ben de prens sayılırım...

Genç kız daha bazı şeyler söy-
liyecekti. Fakat Don Pedro onun
sözünü keserek:

— Bu sözlerle vakit geçirmek
yazık değil mi? dedi. Benim için
her sözünüz bu kolyedeki inciler-
den çok daha kıymetlidir...

Bu bir nevi aşk mukaddimesi
idi. Şimdiye kadar hiç böyle ko-
nuşmağa cesaret edememişti. Mar-
garet ona hayretle baktı. Don Pe-
dro devam etti:

— Fidyeyi necatım geldi. Ayrılma
zamanı yaklaşıyor. Maatteessüf pek
çabuk. Eğer beni serbest bırakır ve
müsaade ederseniz yarın akşam
İspanyaya döneceğim...

— Bu kadar çabuk mu?

Don Pedro genç kızın bu suali-
ni, bir nevi nedamet nişanesi ola-
rak kabul etti. Heyecanlanarak:

— Bu alâkanız için size min-
nettarım dedi...

Bakışları, sesinin ahengi, kıza-
ran yanakları genç kıza korku ile
her şeyi anlatmıştı. İspanyol ona

eğilerek:

— Margaret, dedi...

Ona ilk defa adıyla hitap edi-
yordu. Bunu okadar içten söylemiş-
ti ki:

— Margaret, geldiğim gibi mi
döneyim diye devam etti. Yalnız
mi döneyim?

Bu sözlerdeki mânâyı anlıya-
rak ona bir ricat imkânı vermek
için Margaret:

— Gemide arkadaşlarınız sizi
yalnız bırakmaz, dedi. Kalbinin
çarpıntısını güç zapt ediyordu.

Don Pedro hakir gören bir ifade
ile:

— Arkadaşlar, dedi... Benim ar-
kadaş, kudret ve servete ihtiyacım
yok. Benim istediğim benimle bun-
ları paylaşacak birisi... Hayatınızı
bu vahşi köşede mi heba ede-
ceksiniz? Dünyanın bütün tahtları-
nı sizin ayaklarınıza sererim. Si-
zi kraliçelerin kraliçesi yaparım
Margaret...

Bu son derece hürmetkâra-
ne, âdeta yalvarırcasına söylenen

— Aşk sonra da doğabilir Mar-
garet, dedi. Niçin doğmasın. Ben
sevmeniz için çalışırım. Muvaffak
olacağımı zannediyorum. Çünkü
aşk, aşkı doğurur. Sizi okadar kuv-
vetle seveceğim ki nasıl olsa mu-
kabele edeceksiniz...

Yüzü okadar solmuştu ki sakal-
ları daha koyulaşmış gibi idi. Göz-
leri parlıyordu:

— Ne olur bana inanın. İtimat
edin, dedi. Biliyorum.. Ben zeki bir
adamım... Size...

Margaret nazikâne onun sözünü
kıldı:

— Bu münakaşanın bana azay
verdiğini takdir edecek kadar zeki
değilsiniz, dedi. Sonra gülümsedi.
Samimî, kendine has açık tavrıyla
bir erkek gibi ona elini uzattı:

— Sizinle iyi bir arkadaş ola-
lım Don Pedro... Sizi esir aldığı-
gün gibi...

Don Pedro zoraki bir hareketle
genç kızın uzanan elini tuttu. Mar-
garet öbür eliyle de incileri tutu-
yordu.

— Bunları maddî kıymetlerinden
ziyade iyi bir dostluğun unutulmaz
hatıraları olarak saklıyacağım. Bu
manevî zevkimi bozacak bir hare-
kette bulunmayın...

Don Pedro içini çekerek hâlâ
sıkı, sıkı tuttuğu ele eğildi ve öptü.

Mağlûbiyetini kabul etmişti.
Akıllı olduğunu söylerken öğün-
müyordu. Bu mevzuu çirkin bir
şekilde sona erdirmeyecek kadar
kudret ve zekâ göstermişti...

XI

AYRILIK

Don Pedro'nun insanları anla-
mak kabiliyeti ne kadar büyükse
arzuları da o nisbette kuvvetli idi.
Ertesi sabah, Margaretin kat'i cevabında
aldanmış olabileceğini, tek-
lifinin belki de istediği tesiri yap-
mış olabileceğini düşünerek tek-
rar ümitlenmeğe başladı. Bu ümit
arzusunu tekrar kuvvetlendirmeğe
kâfi gelmişti.

Bu şımarık çocuk hiçbir arzu-
sunun reddedildiğini bilmiyordu.
Bunu ve bunun ıstırabını yeni tat-
mıştı. Buna rağmen Trevanion'daki
bu son gününde ıstırabından hiç-
bir şey belli etmemeğe çalıştı.
Hallerinde hiçbir fevkalâdelik yok-
tu. Fakat müdekkik bir göz, yüzün-
de onun ruh haletini okuyabilirdi.
Hislerine hâkim olmasını bildirdi.
Onun için ne düşündüğünü anla-
mak çok zordu.

Kalbi ıstıraptan ezildiği, Mar-
garet'i görmek arzusu bir meşale
gibi içini sardığı halde yine bunu
meydana vurmadan gülümsüyor,
soğukkanlı, kendine hâkim halini
kaybetmiyordu... Bu rolünde o de-
rece muvaffak oldu ki Margaret bir
akşam evvelki sözün gelip geçici
bir kapris olduğunu, bunun haki-
kî bir aşkın aksülâmeli olmadığını
düşünmeğe başladı. Ve memnun
da oldu. Bir kişi müstesna o, o za-
mana kadar tanıdıkları içinde en
sevdiği bir erkekti. Onun ıstırap
içinde ayrılması kendisini çok
üzecikti.

(Arkası var)

NAT PINKERTON

MİS FEYN!
VALERİYE NEYE BU
KADAR DÜŞKÜN OLDU.
GÜMÜ SÖYLEMEMLA-
ZIM. SİZE BİR TIRAF-
TA BULUNACAĞIM.

ASLINDA
BENİM İSMİMİ
MİGEL FİLÂN
DEĞİL.. ASİL
ADIM....

MEKTEBE DÖN
DÜĞÜNE SE-
VİNDİN Mİ
VALERİ?

HERHALDE.. AMA BAKIN..
BUGÜN ZİYARETÇİ GÜNÜ
COAN İLE ANNESİ.. BÜ-
TÜN KIZLAR ANNE-
LERİYLE...

KEŞKİ BE-
NİM DE BİR
ANNEM OL-
SAYDI...

VALERİ DERİN DERİN İÇİNİ ÇEKTİ.

BUYRUN MİSTER
PINKERTON. MİS
MİGELİN BANA SÖY-
LEDİĞİ HERŞEYİ
SİZİN DE BİLME-
NİZİ İSTİ-
YORUM.

BEN ONU ÇOK
TAN BİLİYORUM MİS
FEYN.. MİS MİGEL
YUKARIDA KÜÇÜK BİR
KIZ VAR. ÖTERİ ÇOCUKLA-
RIN ANNELERİYLE DÖ-
LAŞMALARINI SEYRE-
DİYOR VE "KEŞKİ
BENİM DE ANNEM
OLSAYDI" DI-
YOR

VALERİ
BİR TA-
NEM!..

SİZE TORUNUNUZUN AN-
NESİNİ BULDUĞUMU
SÖYLEMEK İSTİYOR. ÇOK İYİ-
RUM Mİ.
STON.

NEREDE
BU KA-
DİN..

VALLAHİ KENDİSİNİ SON GÖ-
RÜŞÜMDE VALERİYLE EL
ELE DOLAŞIYORDU. İKİSİ
DE HAYATLARINDAN ÇOK NEM-
NİNDULAR. HEM BU İŞTE
SİZİN ELİNİZDEN HİÇBİR
ŞEY GEL-
MEZ.

AMA NASIL?
NEREDE?
NİÇİN OLDU
BU İŞ?

VALERİNİN ANNE-
Sİ MİS FEYNİN MEK-
TEBİNDE HOCALIK
EDİYOR. ÇOCUĞU
ZİYARET ZAHMETİNE
KATLANSAYDINIZ BUNU
ÇOKTAN ÖĞRENİRDİNİZ.
MİS MİGEL İSMİYLE
ÇALIŞIYORDU VE KEN-
DİNİ SEVDİRDİ.

PINKERTON BE-
Nİ MAĞLUP ET-
TİNİZ. ÇEKİNİ-
Zİ ALIN VE KAR-
ŞIMANDAN ÇEKİ-
LİN GÖZÜMÜ
GÖRMESİN..

BENİ BURA-
YA KADAR GE-
TİRDİĞİNİ ZE
ÇOK TEŞEK-
KÜR EDERİM

GÜZEL ARKADAŞIN MİS
KAREN KARİLİN GÖZLE-
RİNDEN ÖPERİM. BİL-
HASSA HASSA
SEVİMLİ
ANNESİ.
NİN.

YENİ MACERA

MERHABA KARENCİĞİM. BE-
NİMLE GÖRÜŞMEK İSTEDİ-
ĞİN MÜHİM MİSELE
NEDİR KUZUM?

ANNEM
TABİİ ŞE-
KERİM..

KİTİ BU SEFER
NE YAPTI? YENİ
ŞEYLER
Mİ AL-
DI?

ALİŞVERİŞE ÇIKTIĞI.
NA GÖRE BELKİ AL-
MIŞTIR. AMA BEN ONUN
BUNDAN SONRA
YAPABİLECEĞİ
BİR ŞEYDEN
KORKUYO-
RUM

ARKASI

Parkta dolaşır ve nadir kabiliyetini geliştirmeye çalışırdı.

İnsanların görünüşlerine bakarak haklarında şaşmaz hükümler vermek sanatının hakiki bir ustası olan Santiago, bütün boş vakitlerini Hyde Park'ta dolaşmaya hasreterek bu nadir kabiliyetini geliştirmeye çalışırdı.

O gün de gene parkın تنها köşeleri arasında mekik dokuyup enteresan tipler tespiti ile uğraşıyordu. Başında eski ve soluk bir şapka, sırtında da su geçirmemek hassasını tamamen kaybetmiş bir yağmurluk vardı. Birdenbire temizce giyinmiş ve kocaman ayaklı bir adamın peşisıra yürümekte olduğunu farkederek irkildi. Aklına ilk gelen şey bunun sivil bir polis memuru olması ihtimaliydi. Fakat çabucak kendini toparlıyarak memnun memnun gülümsedi. İşte tesadüf nihayet karşısına kolleksiyonuna eklenmeye değer birini daha çıkarmıştı. Ve onun polislerden korkması için ortada hiçbir sebep de yoktu. Hemen çalırların gerisine yerleştirilmiş bir sıraya oturarak büyük ayaklı adamın hareketlerini hiç gözden kaçırmamacasına takip etmeye başladı.

Öteki, onun önünde birkaç defa daha gidip geldi. Sonra tıpkı sahneye çıkar bir aktör gibi, çalırların arkasından, dikkati çekecek kadar uzun adımlarla dolaşarak Santiago'nun tam karşısına dikildi ve onu baştan aşağı alıcı gözüyle süzüp: «Söyle bakalım, dedi. Sen burada ne arıyorsun?» Bir yandan da endişeli bakışlarını etrafta gezdiriyordu.

Adamın asabi ve telaşlı haline hemen bir mim koyan Santiago, gayet sakin bir sesle: «Bu sizi neden alâkadar ediyor, acaba?» diye sordu. «Bir vatandaşın bu güzel yerde oturup başını dinlemesinden daha tabii ne olabilir?»

Bu sözlerle hiç te tatmin olunmuş benzemeyen Santiago, kulaklarını, tehlike hissederek bir ada tavşanı gibi dikerek: «Öyle olsa bile,

dedi. Sizden, bana yardım etmenizi istedim mi?»

Adam elini pantolonunun cebine soktu ve bir avuç gümüş para çıkararak ona doğru uzattı. «Eğer istersen bütün bunlar senin olacak, diyordu. Bir iş kabul eder misin?»

Kamaşan gözlerini kırıştıran

İNSAN SARRAFI

Nakleden: S. DEMİRCİ

Santiago rüyaymış gibi mırıldandı: «Ne işiymiş o?»

Öbürü kısık bir kahkaha attı: «Gayet basit! dedi. Sadece pardesünü ve şapkanı benimkilerle değiştireceksin...»

Santiago çabucak soyundu. Bir eliyle yepyeni Habig'i başına geçirirken, öbür eliyle de gümüş paraları ceplerine taksim etmeye uğraşıyordu. Öyle telaşlıydı ki kendisine alelacele veda ederek ortadan kaybolan yabancıyı selâmladı.

Gölgeli bir patika boyunca ağır ağır yürüyerek sükûnet bulmaya çalıştı. Kafası adamın esrergiz hareketini mânalandırmakla, elleri de yeni paltosunun ceplerini karıştırmakla meşguldü. Birdenbire, parmaklarında yumuşak bir derinin temasını hissederek ürperdi.

Bu şişkince bir cüzdandı ve tuhaf yabancı paltoları değiştirirken onu kendi cebine aktarmayı unutmuş olacaktı. Santiago bunun da muhteviyatı hakkında bir fikir edinmek arzusu ile derhal harekete geçti ve aynı zamanda hayret dolu bir çığlık koparmaktan kendini alamadı.

Cüzdanın kuytu bir köşesine, kalınca bir deste banknot sıkıştırılmıştı ve bunlar tam altı yüz elli sterlin tutarındaydılar.

Gerçi Santiago dürüst bir adamdı ama, en sıkıntılı zamanında ayağına gelen böyle bir fırsatı teperek kadar da akılsız değildi. Yapılacak en doğru hareketin buradan bir an evvel sıvışmak olduğunu düşünerek, cüzdanı kemali itina ile tekrar cebine yerleştirdi ve tam parkın arka kapısına yönelmek üzereyken bu sefer de kulaklarının zarını tırmalayan tiz bir feryat işiterek olduğu yerde donakaldı.

Bir kadın sesi muzaffer bir eda ile: «İşte! diye haykırıyordu. Ni-

hayet yakaladık! Şuradaki lâcivert paltolu gri şapkalı adam...»

Santiagonun başını çevirip geriye bakması ile, tabanları yağlaması bir oldu. Ekseriyeti kadınların teşkil ettiği muazzam bir kalabalık, çiçekleri ezerek, çitlerden ve hattâ düşenlerin üzerinden atlayarak, olanca hızlarıyla ona doğru koşmaktaydılar.

Santiago bir anda bütün meseleyi kavrar gibi oldu. Biraz önce kendisiyle konuşan adam bu cüzdanı çalmıştı ve şimdi halk giyinişindeki benzerliğe aldanarak, hırsızı yakalamak ümidiyle onu kovalıyordu.

Nihayet öyle bir an geldi ki, Santiago, bir adım daha atarsa çatlıyarak öleceğini anladı ve durdu. Yanbaşında, etrafta tepelerini suya sarkmış çeşitli ağaçlarla süslü büyük bir sunî göl vardı. Takip ettiği yolda, biraz ileride birkaç kola ayrılarak ormanın derinliklerine doğru uzanıyordu.

Santiago derhal kararını verdi. Yakalandığı zaman, ne olursa olsun paraları üstünde bulmama-lydılar. Aksi takdirde onları masum olduğuna inandırmak kolay mümkün olmayacaktı. Şimşek gibi bir hareketle suya fırlattığı cüzdan, etrafına hazin halkacıklar dağıtarak gölün derinliklerinde kayboldu.

Ve aynı zamanda nereden çıktıkları belli olmayan birkaç üniformalı polis, Santiagonun etrafını kuşatıverdiler. Fakat adamlar gözlerini ona değil, ardından koşan kalabalığa dikmişlerdi. Ve onu yakalamak değil de korumak işbaşlayan Santiago: «Ne? Neyin ne lislerin.

Derken Santiago biraz evvelki kadın sesini, sukutu hayal dolu ve (Arkası 14. sayfada)

Altı aylık bir seyahatten döndüğü mün ertesi günü yolda çok sevdiğim arkadaşım Herbert'e rastladım. Fakat az daha onu tanıyamıyacak, yanından geçip gidecektim. Okadar değişmiş, okadar bozulmuş, zayıflamış, çökmüştü ki hayretler içinde kaldım.

Lokantada bir kösedeki boş masalardan birine ilştik. Kuvvetli bir içki ısmırladım, sonra Herbert'i dikkatle süzmeğe başladım. Birden içim bir fena oldu. Zavallının hali görülecek şeydi doğrusu. Gözlerini yere dikmiş, kıpırdanmadan öyle oturuyordu. Yavaşça,

Herbert diye seslendim. Birden irkildi. Kiminle ve nerede olduğunu unutmuş gibi idi. İçim cız etti. Omuzuna hafifçe dokundum.

O hiç aldırış etmedi yine gözlerini yere dikip put gibi olduğu yerde hareketsiz oturmağa devam etti. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Ben de sustum. Kadehler boşaldıkça Herbert yavaş yavaş kendine geliyordu. Nihayet bana açıldı, derdini döktü, me-lânkolik bakışlarını gözlerime dikerek,

«Aşığım, birader âşık diye mırıldandı.

Vaziyeti kavrar gibi oldum.

— Kime?

— Margrit adlı genç güzel bir kıza. Güzel de söz mü ya dünyada bir tanedir o. Bir görsen, bir gözleri var... Bir kirpikleri... bir vücudu... Ah.

— Peki ama senin bu halin nedir. Yüzün sapsarı. Mademki istiyorsun hemen evlenmene bak.

— İmkânı yok.

— Neden?

— Çünkü o başkasını seviyor. Margaret, Chopin'e âşık. Chopin ile rakibiz ve ben mağlûp oldum.

— Kimbilir o andaki halimi bir gö-olsaydı herhalde gülmekten kırı-

lırdı. Çünkü o bön ve şaşkın halimi Herbert bile farkettil. Birden kendimi tutamadım kahkaha ile gülmeğe başladım.

Herbert saçmalama. Bu nânasız kıskançlığı bırak, ayıptır vallahi. Chopin övülmeye ne kadar çok oluyor. Bir kadın ona hayran olabilir fakat âşık olamaz. Sen de amma saçmalıyorsun ha.

Herbert sinirlendi.

— Bir de benimle alay ediyorsun değil mi? Fakat Margaret, Chopin'in her bir notasına dahi âşık. O derece âşık ki Chopin'i anlamıyan Chopin'i çalamıyan onun için hava. Onları insan yerine koymuyor. Hele benim sonat ile etüt'ü ayıramadığımı öğrendiği zaman ne kadar şaşırıldığını sonra hemencecik benimle bütün alâ-lâşını kestiğini, beni ne kadar aşığılayıp ayıpladığını bir görseydin. Ah... Ah... Ah.

— Piyano dersi alı diye akıl öğ-

rettim.

— Piyano değil bir tabanca ala-

cağım.

— Evet sayısız piyano derslerin-

den daha ucuza mal olur. Fakat hiç-

bir kadın bu gibi bir hareket...

— Sen Margaret'i tanıyorsun da

onun için böyle söylüyorsun.

Elini cebine attı cüzdanını çıkar-

dı içinden sinirden titreyen parmak-

ları ile bir fotoğraf çıkartıp uzattı.

Baktım. Doğrusunu söylemek lâzım ge-

lirse Herbert'in bu seferki gustosuna

hiç diyecek yoktu. Fakat pen de

belli etmek istemedim.

— Fena değil dedim. Yalnız...

— Yalnız?

— Nasıl söylüyeyim, güzel kız gü-

zel kız ama... diye kekeledim. Marga-

ret hakikaten pek seker, pek güzel

seydi. Fakat bunu imkânı yok bu de-

li divaneye dönmüş çocuğa söyleyem-

dim. Hemencecik bir yalan kıvrıver-

Nakleden: Leylâ BEKEM

dim. — Mademki soruyorsun, peki ben de sana düşündüklerimi açıkça söyleyeyim dedim. Fazla frapan ve biraz da hain bakışlı galiba. Pek de sağlam ayakkağıya benzemiyor.

— Hakikaten böyle mi düşünüyor-

sun? Sözlerimin tesirini derhal sezdim. En son darbeyi indirdim.

— Eğer Margaret seni hakikaten sevseydi, musikiden bihaber oluşunu kusur saymaz, sonat ve etüdlerle başını şişirmezdi.

Bu akla yakın sözlerim Herbert'e adamakıllı tesir etti. Herbert birden canlanmış yüzüne renk gelmişti. Bir müddet hiç konuşmadık nihayet Herbert,

— Kararımı verdim dedi. Marg-rit meselesi benim için artık tamamıyla kapanmıştır. Bir daha bundan bahsetmiyelim.

Sevinçle yerimden fırladım, iki samimi dost gibi el sıkıştık. Haftaya burada buluşmak üzere sözleştik.

Bütün meselenin bu şekilde kapanmış olması lâzım gelirdi fakat böyle olmadı. Buna da sebep ufak bir yanlışlığın Herbert ile bozuşmamıza yol açmasıdır. Margaret'in resmi yanlışlıkla benim cüzdanıma girmişti. Ve Margaret'in bu mayolu fotoğrafı tâ Herbert farkına varıncaya kadar yazı masamın karşısındaki duvarda asılı kaldı. Herbert resmi görünce kıyametler koptu tabii. Fakat Margaret ne ona ne de bana yâr oldu. Zira Do-yu Lâ dan ayıramıyan ve Chopin'in bir zamanlarki varlığından dahi bihaber olan bir motosiklet yarışçısı ile evlendi. Tabii bunu işitir işitmez birkaç aydır aldığım piyano derslerini kestim. Gramofonumu dolaba kaldırdım. Sabah akşam çaldığım ölüm marşını dizlerimin üzerinde kırıp attım.

GİZLİ VAZİFE !..

MANDRAKE

FAKAT BİRAZ SONRA KIYIDA GÖRDÜKLERİ ŞEY TİMSAHLARIN KORKUSUNU BASTIRDI.

DALLARIN ARASINDAN YÜZLERİ ALA YEŞİLE BOYANMIŞ VAHŞİ GÖZLER SALDAKİLERİ GÖZLÜYORDU.

BİR ARA SAL NEHİRİN AKIŞINA UYARAK KIYIYA YAKLAŞTI. VAHŞİLER BUNU GÖRÜNCÜ MEŞHUR HARP DÂNSLARINA BAŞLADILAR..

FAKAT SAL YİNE AĞILDI.. FAKAT BU SEFER KAT'İ OLARAK AYLARINI ELDE ETMEK İSTEYEN VAHŞİLER NEHİRİN ÜSTÜNE SARMAŞIKTAN BİR KÖPRÜ KURMUŞ, BEKLİYORDLARDI.

"BİZ TAM GEÇERKEN SALINIZA ATLIYACAKLAR.. KÜREĞİMİZ DE YOK.. OLSA SALIN YOLUNU DEĞİŞTİRİRDİK.. ELİMİZLE DE BU İŞİ YAPAMAYIZ Kİ.."

NARDANIN KORKTUĞU BAŞINA GELDİ. SAL TAM SARMAŞIĞIN ALTINDAN GEÇERKEN VAHŞİLER KENDİNİ BIRAKIVERDİLER.

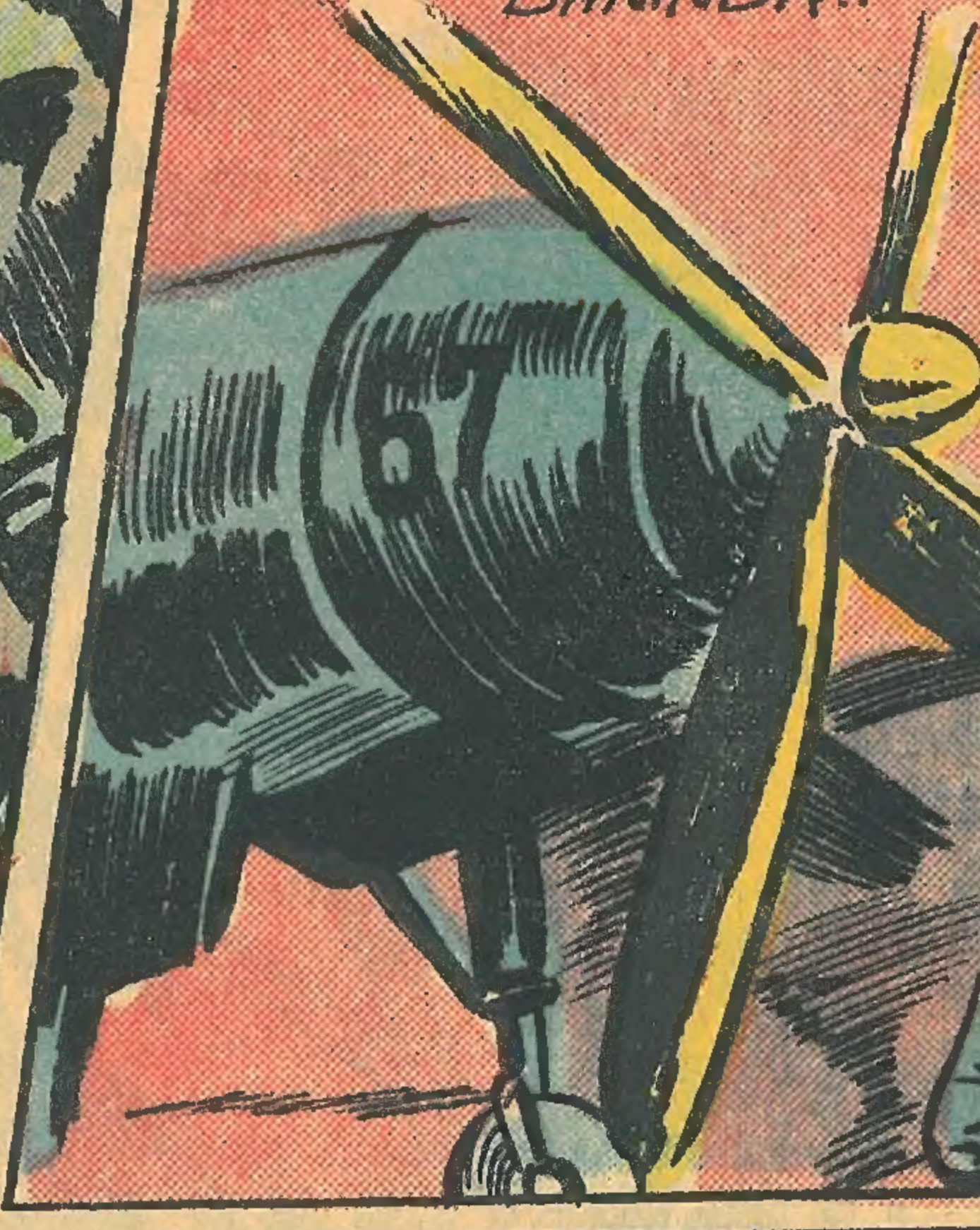
GÖK SÜVARI

VE DÜŞTÜĞÜ YERDE ÇAYIR ÇAYIR
YANMAĞA BAŞLADI.

68/

BİRKAÇ GÜN SONRA
STOKHOLM HAVA MEY-
DANINDA..

ÇOCUKLAR! CUMARTESİ
GÜNÜ HAREKET EDEN UÇAK
KAYBOLMUŞ. ARAMA YAPACA-
ĞIZ. BİR TIK CIVARI
FİLO DA MALMÖ
CIVARINI ARAYA-
CAK..

FİLO BAL-
NI, BİR

AYNI HAVA MEYDANINDAKİ BÜROLARDA

YOLCULARIN LİSTESİ
O MU? KURBANLARIN
AİLELERİNE TELGRAF
ŞEKELİM. TANINMIŞ
KİMSE VAR MI?

GALİBA YOK..
A.. HAYIR
VAR..
UBAL-
DO...

KOMUTANIN YÜZÜNDE ANİ BİR HEYECAN

UBALDO MU DEDİN?
BU ÇOK MÜTHİŞ BİR
ŞEY.. UÇAKTA OLDU-
ĞUNA EMİN MİSİN?

NE Bİ- LOKUNDU
LELİM EFENDİM.
BUNU ANCAK BİZE
UÇAĞIN PERSONE-
Lİ SÖYLİYEBİLİRDİ

BU SIRADA MELZERİN
KLİNİĞİNDE..

DEMEK BAHSETTİĞİNİZ
OT BU? ZEHİRİN ÇİĞEĞİN
DE DEĞİL DE YADRA-
ĞINDA OLDUĞUNA EMİN
MİSİNİZ?

BEN DE O KÖY-
LÜ KADININ YALAN-
CISIYIM DOKTOR..

DOKTOR KONUŞMAYI KISA KESTİ

MAKSİMİLYAND'YU BAĞÇEYE
GÖNDERELİM DE OYNASIN
BAĞÇEYİ HATIRLIYOR MUSUN
YAVRUM?

HATIRLIYO-
RUM EFEN-
DİM..

138/

AZ SONRA DOKTOR TECRÜBEYE GİRİŞTİ.

İSTE.. YARIM SAAT
BEKLİYELİM. OT ZE-
HİRLİ İSE HORDUZUN
GÖZLERİ KÖR OLUR

KÖR OLDUĞU-
NU NASIL ANLI-
YACAĞSINIZ?

MELZER HORDU YERE BIRAKTI. HAYVAN SILKİN-
DİKTEN SONRA LABORATUVARDA YÜRÜMEĞE BAŞ-
LADI

BU TAVUK DAHA EVELKİ TECRÜBELERDEN BU
YERDEKİ TELİN ELEKTRİKLİ OLDUĞUNU BİLİYOR. ŞİM-
Dİ BİZ TELİ ONUN YÜRÜDÜĞÜ İSTİKAMETTE YERE
BIRAKIRIZ. EĞER BUNA BASMIYACAK OLURSA O ZA-
MAN GÖRMEDİĞİNİ ANLARIZ.

İŞTE BASMIYOR..
DEMİK Kİ GÖZLERİ
GÖRÜYOR..

GALİBA ÖYLE.. ZEHİR
HENÜZ TESİRİNİ GÖS-
TERMEDİ. YARIM SAAT
SONRA TECRÜBEYİ TEK-
RARLARIZ. ŞİMDİLİK İSTER.
SENİZ SİZ MAKSİMİLYANONUN
YANINA GİDİN

BAĞGEDE

AH ŞU ÇOCUĞA GÖZLERİNİ
BİR KAZANDIRABİLSEK..
KİMBİLİR NE KADAR SEVİ-
NECEK VE ÜBALDD DA
NİHAYET...

ANNECİK.. NE
DÜŞÜNÜYOR..
SUN ?

ORDA ÇOCUĞA FAZLA BİR ÜMİT VERİP
SONRA HAYAL KIRIKLIĞINA UĞRATMAMAYA
ÇALIŞTI.

NEDEN SORDUN YAVRUM ? SANA
AİT BİR ŞEY Mİ DÜŞÜNÜYORDUM SANDIN

HAYR.. ELEONORAYI DÜŞÜNÜ..
YORSUN SANDIM DA..

ORDA DERİN BİR NEFES
ALDI. DEMİK ÇOCUK HÂLÂ
İŞİN FARKINDA DEĞİLDİ.
YARIM SAAT SONRA DOK-
TOR ORDAYI LABORATUVARA
ÇAĞIRTTI.

ARTIK ZEHİRİN TESİRİNİ GÖS-
TERİP HORDU KÖR ETMİŞ
OLMASI LÂZİM. TELİ TEKRAR
YERE KOYUP HORDU BIRA-
KALIM. BAKALIM BU SEFER
NE YAPACAK ?

138/2

ARKASI
VAR

Amcamın MİRASI

Tefrika No. 16

YAZAN: K. TUĞCU

Yüzü gözü kızarmış olan Yorgo davrandı:

— Ne zaman ölmüş Evdoksiya bittim ben, dedi.

Peşim sıra geliyordu. Vakit epeyce geçmiş ve akşamcılar meyhaneleri doldurmuşlardı. Yorgo beni dar sokaklardan dolaştırarak yokuşumsu bir yerde, alçak kapılı bir yere soktu.

Kâfi derecede aydınlatılmıyan bu yer izbe bir meyhane imiş. Duvarlarında pehlivan ve gemi resimleri, çıplak kadın resimleri bulunan alçak tavanlı meyhanenin içerisi derinliğine genişti. İki sıralı, üstü çıplak mehterli masaların ortasında dar bir yol bırakılmıştı.

Balık ve rakı kokan havasına sigara dumanı karışıyordu. Dip taraf öylece ocak ve tabak çanak büfesiyle ve dar bir kapı ile kapatılmıştı.

Bir takım gemici kıyafetli adamlar başbaşa vermiş içiyorlardı. İki sıralı masaları geçerek servis yerine dayandım. Göbekli, bıyıklı, iri gövdeli, yaşlıca bir adam balık kızartıyor ve bir yandan ufak ufak içiyordu.

Beni görünce memnun olmamış gibi yüzünü buruşturdu ve:

— Boş yerimiz yok, dedi.

Oraya pek yakın olan boş bir masayı gösterdim:

— Şurada bir masa var, dedim.

— Sahibi var, dedi. Hem burası size gelmez.

Bu sırada ara kapının arka tarafında da birkaç masa bulunduğunu ve orada da içen adamlar bulunduğunu gördüm.

— Mavnacı Davut öldükleri sen misin? dedim.

— Ne olacak? dedi.

— Methini içtirmiş de, dedim. Arkadaşla bana bol soğanlı birer çift balık yap. Kırmızı turp ta koy. Tuzsuz beyaz peynire bayılırım. Şunu da al.

İleriye doğru bir ellilik uzattım ve daha başka bir şey düşünmeden hemen masanın yağıdan karamış iskemlesine oturdum.

Genç bir garson hep kapının yanında ayakta duruyor ve dışarıya bakıyordu. Bu adamın bir gözcü gibi bırakıldığını anladım.

Bir başka garson, kâh birisinin masasına ilişip yarım kadeh içerek, kâh bir başkasına takılarak dolaşıyordu. Bize doğru telâşla geldiği zaman Davut:

— Misafir, diye homurdandı.

Birer bardak, birer kadeh ve yeni açılmış bir şişe ortaya konuldu. Bu hazırlık sırasında ben etrafa bakıyordum. Balıkçı kıyafetinde, kasketini başlarını kapatacak kadar eğmiş gençten birisi de bana dikkatle bakıyordu.

Bu adam terlikçi Arifti.

Elile tuhaf bir işaret yaptı. Mânasını anlamadım amma bunun ahbapça bir selâm olması hatırıma geldi.

Yorgo arkasını masalara dönmüştü. Yüzü bana karşıydı. Bulduğum yer karanlık olduğu için pek fazla göze çarpmıyordum.

Başında kasket vardı. Boyunbağımı çıkartıp cebime koymuş yakamı çözmüş elbisemin temizliği belli olmasın diye omuzuma bir mendil atmıştı.

Bir iki kadeh içtik. Yorgo rakının tesiriyle yavaş yavaş ağlıyor ve yaşlarını silmeğe lüzum görmü-

yordu. Ben de içkinin tesiriyle ona daha fazla acımağa başladım. Eğer kız bir felâkete kurban gitiye yapılacak iş yoktu. Bunu pek içim kabul etmiyorum, böyle kara bir düşünceyi kafamdan atmak istiyordum. Bunun için:

— Yorgo, dedim. Şu kızı sağ, selâmet bulalım. O zaman ben yapacağımı bilirim.

Gözlerini bana çevirdi. Parmaklarının uciyle yaşlarını sildi:

— O sağ olsun. Ben bir şey istemem.

— Hayır, dedim. Sen iyi bir bakkal dükkânı aç.

Hayretle yüzüme bakıyordu.

— Evet, dedim. Namusunla çalışırsın. Bir ev tutarsın. Evdoksiya da dikiş diker. Gül gibi geçinirsiniz.

Kadehini doldurdum. Bir hâmlerde içti.

— Olsaydı para, açmazdım sanırsın, dedi. Ben görmemişim cebimde yüz lira barabar.

— Para kolay, dedim. Ben sana sermaye veririm.

— Ortak olacaksın? diye sordu.

— Hayır, dedim. Sana ve Evdoksiyaya hediye edeceğim.

— Evdoksiya ne olacak?

— İşte sen onunla evleneceksin.

— Sen?

— Ben mi?

— Ne. Oturtacaksın bizimle beraber.

— Ne demek istediğini anlıyorum. Fakat beni dinle. Ben o insanlardan değilim. Zaten bizi bir araya getiren de felâketlerdir. Evdoksiya namuslu bir kızdır. Bundan sonra seni sevecektir. Doğrusunu istersen onu ben de seviyorum amma sen daha çok seviyorsun. O kız senin hakkındır. Bu zamana kadar olanları unut.

— Sanarsın o yaşamış seninle, ben sevmişim onu daha az?

— Biliyorum dostum. İçin yandı, gözlerin karardı, fakat onu sevmekten kurtulamadın.

Yorgo göğsüne birkaç yumruk indirdi. Yakındakilerin başını çevirten bir of 'çektikten sonra daha fazla ağlamağa başladı.

Onu kendi haline bırakarak kız

düşünmeğe başladım. Bu sırada Arif sallanarak yanımıza geldi. Kısık bir sesle:

— Hayrola, dedi.

— Kızı kaçırdılar, dedim.

— Aradığın içeride, dedi.

Daha fazla bir şey söylemedi. Mavnacıya bir iki buçukluk attı. Geri çekilirken fısıldadı:

— Çolak yakalanacak şimdi. Senin damat ta içerde.

Arifin sözlerinden pek bir şey anlayamamış, düşünüyordum. O açık duran sigara paketine eline uzatarak:

— Destur!...

Diye yüksek sesle söylenirken sigara aldıktan sonra:

— Arka kapıya gitti. Herifi kola. Ben yetişirim, dedi. Haydi.

Arif bana kumanda vermişti. Fakat şaşkın bir haldeydim. Ancak meyhanenin bir arka kapısı olduğunu anlamıştım. Bu sırada Yorgo ahları, ofları arttırmış ve ağlanmasını yükseltmişti. Kolundan çekerek:

— Haydi, dedim. Arkadaşları rahatsız etmiyelim. Biraz hava al.

Kadehimi dikerek kolundan çektim. Sallana sallana çıktık. Arif ortada yoktu. İlk köseyi sapıp mey-

lâli bir herifti.

O sokağa sapınca hiç düşünmedim. Yorgoyu olduğu yere bırakarak peşine düştüm. Beş dakika sonra bir tramvayda, yanyana ayakta duruyorduk. Adamakıllı içmişti. Etraftakiler söylendikçe gözlerini devire devire bakıyor, uçları yukarıya dönük kalın bıyıklarını iri elinin tersiyle siliyordu.

Saat on bir kadar vardı. Kur-tuluşa doğru ilerledikçe tenhalaşan tramvayda bir yer bulup oturdum. O bir istasyon evvel inince ben de atladım. İki tarafına sallanarak yürüyordu. Başını çevirdiği, arkasına baktığı bile yoktu.

Bilmediğim bir semtin sokaklarını geçtik. Nihayet, simsiyah karanlık evlerden birisinin önünde duran Panayot, bir müddet ceplesini aradıktan sonra bulduğu bir anahtarla kapıyı açtı, içeriye girerek kapattı.

Etrafa baktım. Evin bir yanı arsa. Bir tarafında da eski yapı bir taş bina var.

Ne yapacağımı düşünürken içerilek bir r kapıya sırtını birisi ortaya çıktı ve doğru yanıma gelerek:

— Agobun kazı gibi ne düşünüyorsun, dedi. Durmanın sırası mı?

Bu adam Arifti. Kolumdan çekti. Karanlıkta yandaki arsaya gittik. Buraya, komşu evlerden hiçbir pencere açılmamıştı. Dibi yüksek bir tahta perde ile kapalıydı. Arif tilki gibi binaya bakarak dar bir pencere gördü ve:

— Bana omuz ver ağabey, dedi. Şuradan gireyim. Sana kapıyı açarım. Aman ses etme.

Sormağa zaman yoktu. Oğlan beni pencerenin altındaki duvara dayamış ve hemen omuzuma sıçramıştı. İnanılmaz bir çeviklikle ayağa kalkarak daracık pencerenin eşğine tutundu. Vücudünü yukarıya doğru büzdü, toparlandı, bacaklarının kaybolduğunu gördüm.

Aradan dakikalar geçti. Ses yok. Her saniye benim için bir azap teşkil ediyordu. Fakat bana uzun geldiği kadar beklememişim. Gözetlediğim sokak kapısı sessizce açıldı. Arifin işareti üzerine içeriye girdim. Kapkara bir avludaydık. Zeminin taş olduğunu anlıyordum. Bu, İstanbulun en eski evlerinden biriydi.

Arif beni olduğum yerde bırakarak gitti. Birkaç dakika sonra elektrik fenerini yakarak geniş avluyu aydınlattı ve sesini kısarak:

— Konuşma, dedi. Telâş etme. Evde Panayottan başka kimse yok. Seninki de burada.

Seninki tabirinden Evdoksiyayı kastettiğini anladım. Arif:

— İskarpinlerini çıkart. Eteğimi bırakma, dedi.

Sansar gibi evin içini dolaşan Arif her şeyi anlamış ve vaziyete hâkim olmuştu. Dediklerini yaptım. Avluya ikinci kattan bir merdiven iniyordu. Bu merdivenin yanından da bir koridor ileriye gidiyordu. Yine taş döşeli olan koridoru geçtik. Kapısı aralık bir taş odaya geldik. Bu odanın ortasında bir delik vardı. Aşağıdan hafif bir ışık çıkıyordu.

Odaya girince merdivenlerle mahzen gibi bir yere inildiğini gördüm. Merdivenler inile çıkıla asılmış, bazısı yarı yarıya silinmişti.

(Arkası var)

AMIRALİN YAKALANDIĞINI GÖREN
LERİN CESARETLERİ KIRILDI. DENİ-
ZE ATLAYIP KAĞMAK İSTEDİLER.

KİMİSİ DE DİZE GELİP
AF DİLEDİ.

VARGO: SEN DE AMİRA-
Lİ SARAYIN KULESİNE
HAPSET... SONRA İCABINA
BAKARIZ.

75

ADALAR KRALİÇESİ

ROZİTA ÖLME-
NİŞ.. NEFES
ALİYOR..

BU KA-
DİN BA-
NA AİT. ONA
DOKUNMAYIN

PEKİ GÖTÜR.. SENİN
OLSUN. BENİ YÜKTEN
KURTARACAGINA MEM-
NUN OLDUM.

BU KADIN
BENİM DİYO-
RUM SİZE.

PEKİ YAVRUM SENİN OLSUN.. AL-
LİAH BAĞIŞLASIN.. YALNIZ, İSTER.
SEN SARAYA GÖTÜRELİM.. İHTİ-
MANLA BAKARIZ YARASI
İYİLEŞİR..

GONTRAND MEYDANLIĞA GELDİ.
HERKES SESSİZ SEDASIZ
TOPLANMAĞA BAŞLADI.

BÜTÜN BU OLUP BİTEN
LERİN BİR TEK MES-
ULÜ VARDIR. O DA CE-
ZASINI GEKECEK-
TİR.

HEPİNİZİN BU GÜNÜ BİR
BAYRAMI GÜNÜ GİBİ KUT-
LAMANIZI İSTİYÖRÜM
BU SEVİNCİNİZE BEN
KATILAMI YACAĞIM. GÜN
KU KRALİÇANIN KAYBET-
TİNİ.

HAYDİ HEPİNİZ EVİNİZE
VE İŞİNİZİN BAŞINA
DÖNÜNÜZ. İNŞALLAH
BİR DAHA BU HAINLERİN
SÖZLERİNE KANMAZSINIZ.

DAHA SONRA VARGO SARAYDA HUZURA ÇIKTI

YARATIKLARINIZA ÇOK TE-
ŞEKKÜR EDERİM. FA-
KAT GÖNÜL ATMACA
REİSİN DE BURADA
OLMASINI İSTERDİ...

BAŞ DERDİ

Yazan:
M. YAMAN

Doğduğu semti pek severdi. Uzak, muzak dinlemez, yaz kış, yokuşlara tırmanır, Çamlıcadaki baba yurduna gidip gelirdi. Günde dört defa tramvaya, iki defa vapura binmeğe, yok parası olarak tam bir lira vermeğe katlanan Feyzullahın Fatihe taşındığını duyduğum zaman kulaklarıma inanamadım.

Adresini bulup bir Pazar ziyaretine gittim. İki insanın birbirine çarpmadan dönemiyeceği kadar bahçesi olan bir evin sözde bahçesinde idi. Kapıyı çalarken tahtaperdenin aralığından görmüş, oraya çağırıldı. İçeriye seslendi:

— Nazikter iki sandalye getirsene..

Komşu pencerelerden tepemize sakı filân yuvarlanmasından korkarak sordum:

— İçeriye girsek ya. Burada mı oturacağız?

— Şey, dedi. Çamlıcadan getirdiğim şu ayva piçini dikeceğim de. Sonra gireriz.

Ben oturdum. O kara toprağı eşeledi. Diz boyu çukur açtıktan sonra cılız bir ayva piçini izzeti ikram dikti. Bir kova da su serptikten sonra:

— Buyur şimdi, dedi. İçeriye girelim.

İki yıl kadar ihtiyarlamış gibiydi. Bir iki tel saçı daha ağarmış, bir iki kilo da kaybetmiş. Kahvelerimizi içince sordum:

— Rahatsız mıydın?

— Ölümlerden kurtuldum, diye cevap verdi.

Ve beni beklemeden anlattı:

— Bilirsin köşkü çok severdim. Eski aile yuvası. Yirmi beş yıl o bayırları tepe tırmana gidip geldim. Tekaütlüğüme beş yıl kaldı. Onu da selâmetle atlattırsam, eh artık rahat ederim, diyordum. Sen misin böyle düşünen? Geçen sene komşulardan birisi evini sattı. Lazlar taşındı oraya. Paralı adamlar. İlk aylarda hoş geçindik. Oğulları yüksek tahsil yapmış. Kızları zengin bir doktorla evli. Adam beş vakit namazında. Bir de sekiz yaşında oğlanları daha var. Sarı, çarpık burunlu bir oğlan. Onu da bizim okula vermişler. Benim Orhan da orada. Okul tatil olmaz mı oğlan bizim bahçede. Ağaçtan yere ayağını basmadan bütün bahçeyi dolaşıyor. Ziftlendiği bir şey değil, taze sürgünleri, merhum pederin bin ihtimamla yetiştirdiği genç fidanları çatır çatır kırıyor. Birkaç defa tenbih ettim. İsteddiği kadar meyve koparmasını, fakat bahçeye zarar vermemesini söyledim. Dinleyen kim. Mecbur oldum bahçeye çepre çevre tel çektirmeye. Sen misin tel çektiren. Bu sefer telleri kesmeğe başladı. Aramızdaki duvarı iki metre taşla ördürüp üstüne cam kırıkları, keskin demirler koydurttum. Bu sefer babası bana çıkıştı:

— A komşu, dedi. Bizden ne fennalık gördün de ara duvarı böyle kale gibi ördürttün.

Keyfiyeti kendisine de anlattım: — Demek bilhassa bizim için ha-

remiyorsun ki. Bir dal kırılırsa kıyamet mi kopar. Çocuk bu.

Onlarla selâmı, sabahı kestik. Konuya komşuya bizi yermeğe başladı. Oğlan da okulda bizim oğlana kancayı taktı. Yolda döver, okulda döver. Öğretmenlere sıkı sıkı tenbih ettim. Sabah akşam da bizimki çocuğu götürüp getirmeğe başladı. Oğlan bu defa kadına da tükürmeğe, ağza alınmaz küfürler etmeğe başlamış. Daha sonra da bir lâstik

ok yapmış. Bahçenin o yüzündeki pencerelerde kırılmadık cam kalmadı. Karakola gidip şikâyet ettim. Herif «Camları kendisi kırıyor da bizim çocuğun üstüne atıyor» demiş. Çocuğu okula kendim götürmeğe başladım. Oğlan bana da satışmağa koyuldu. Uzaktan taş atar, yumruk sallar, insanı çileden çıkaracak ne varsa yapar. Nihayet bir gün dayanamadım. Üstüne yürüdüm. O kaçtı, ben kovaladım. Tikanacak, hırsımdan delirecek dereceye gelmişim. Ayağım takıldı. Yuvarlandım yere. Çarpıntılar içinde kalkmağa çabalarken etrafımda bir sürü adam gördüm. Bizim komşu da orada:

— Görüyorsunuz ya ümmeti Muhammet, şahit olun. Ben bu adamdan davacıyım. Bir damla çocukla

uğraşmağa utanmıyor. Ne yaptı yavrucak ona şimdi. Diye bağırıp duruyor.

Hemşerilerinden bir ikisi bana: — Efendi, bu yaptığın ayıptır. Sana yakışmaz, okumuş, yazmış adamsın, diye çıkıştılar.

Bende asâp namına, irade namına (Arkası 14. sayfada)

93 Viktor Hügonun BÜYÜK ROMANI

35

KOMÜTANIM BU ADAM SİZE ATEŞ EDEN HAIN.. BİR MAHZENE SAKLANMIŞTI. BULDUK..

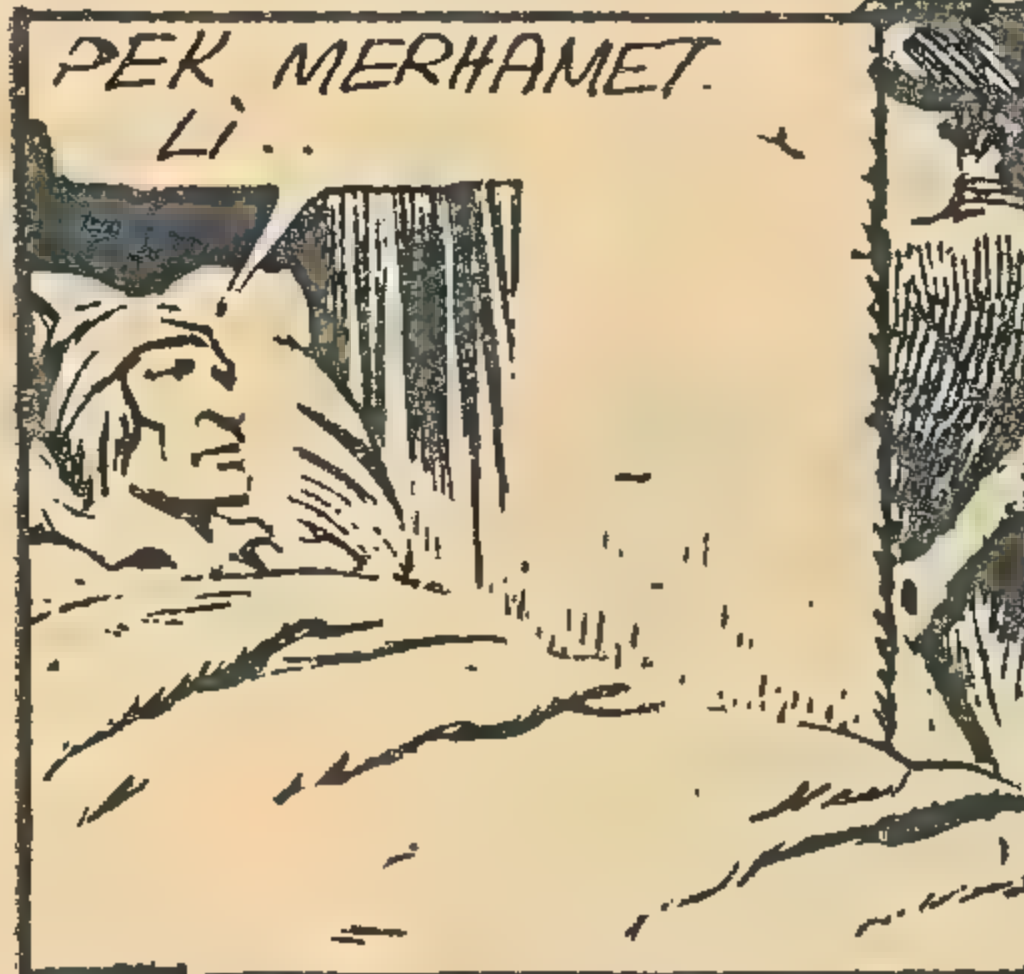
SİMURDEN YATAĞINDA YATAR. KEN DIŞARIDA GELEN KONUŞ. MALARI DİNLİYORDU.

YARALI MISIN? KURŞUNA DİZİ. LECEK HALİM VAR.

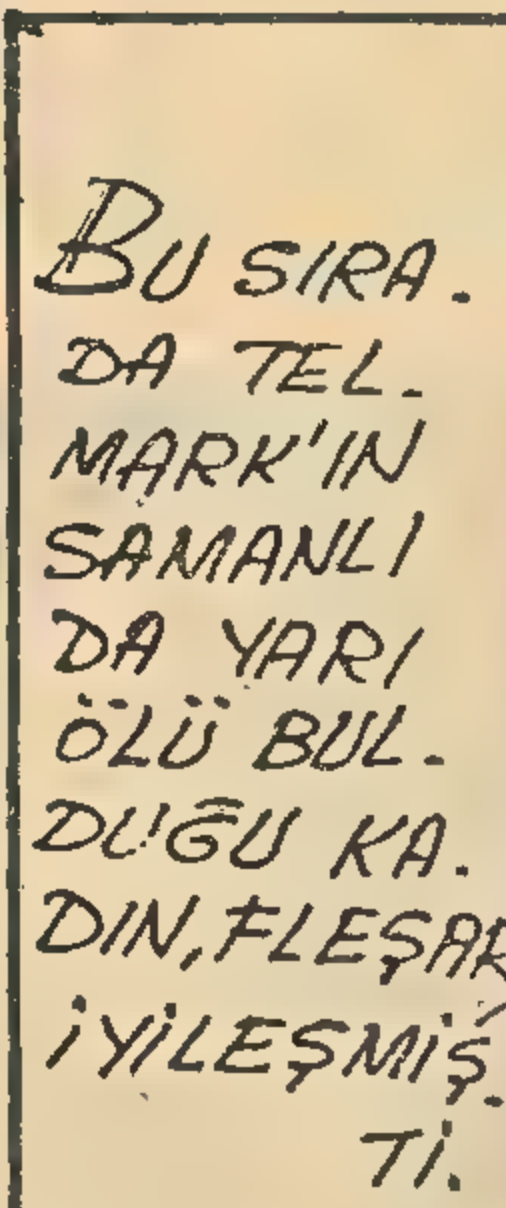

YAŞAYA. ÇAKSIN.. YARASINA BAKIN.. SEN BENİ KRALLIĞI NA ÖLDÜR. NEK İSTE. DİN. BEN SENİ AFFE. DİYORDUM

PEK MERHAMET Lİ..

SİMURDEN'İN KAŞ. LARI ÇATILDI. DUY. DUKLARINI BEĞENME. MIŞTI.

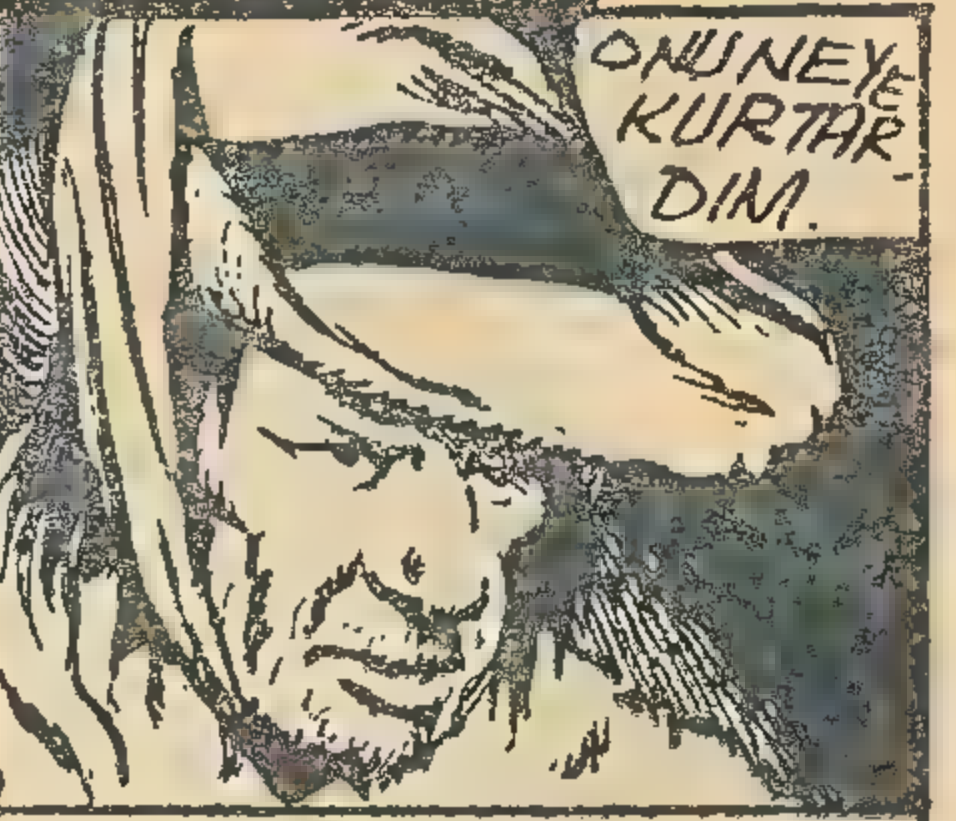

BU SIRA. DA TEL. MARK'IN SAMANLI DA YARI ÖLÜ BUL. DUGU KA. DİN, FLEŞAR İYİLEŞMİŞ. Tİ.

ARTIK İYİLEŞTİN YARAN BEREN KAL. MADI.

ÇOCUK. LARIMIN NEREDE. OLDUGU. NU BİLMİYOR MU. SUNUZ?

ONUNEX. KURTAR. DIM.

DİLENKİ TELMARK BİRŞEY SÖYLİYEME. Dİ. LANTÖNAK KADINI KURŞUNA DİZMİŞ. ÇOCUKLARI ALIP GÖ. TÜRMEŞTİ.

AH ÇOCUKLARIMI. BEN ONLAR OLMADAN NASIL YAŞARIM. KOÇANI ÖL. DÜRDÜLER. BENİ KUR. ŞUNA DİZ. DİLER.

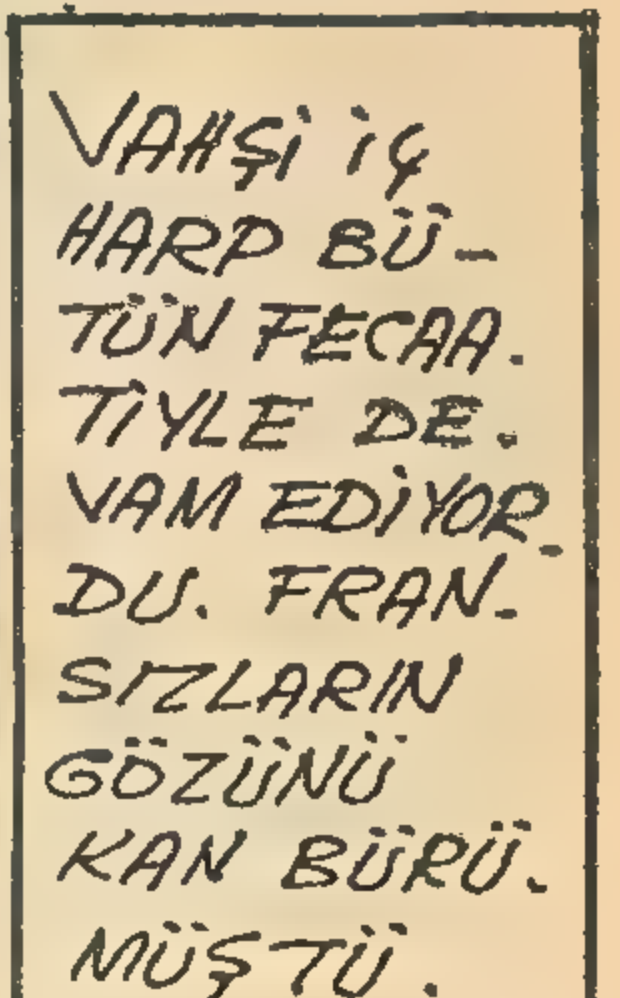
TELMARK'IN SES ÇIKARMAMASI ÜZERİNE KADIN AĞLAMAYA BAŞ. LADI.

NEREYE?

ONLARI ARIYACAĞIM

KADIN BAŞINI ALDI YÜRÜME. GE BAŞLADI. ÇOK MAZUNDU. NE YAPACAĞINI BİLEMİYORDU.

VAKİŞİ İÇ. HARP BÜ. TÜN FECAA. TİYLE DE. VAM EDİYOR. DU. FRAN. SIZLARIN GÖZÜNÜ KAN BÜRÜ. MÜŞTÜ.

BU İÇ HARPTEN KRALLIKLAR KADAR CUMHURİYETÇİLER HUNHAR DAVRANIYOR. LARDI. HELE SİMURDEN ÇOK KİYASIYA HAREKET EDİYORDU.

GAUVAIN'İN DURUMU BÜS BÜTÜN BAŞKAYDI. GAUVAIN KENDİNİ MUKTEDİR BİR KUMANDAN ZANNEDER. Dİ.

DURUMUMUZ NE ALEMDE? LANTÖNAK'IN ASKERLERİNİ

DAGITTIM. OR. MANA GİZLEN DİLER. YAKIN. DA HEPSİNİ TEMİZLİYE LEGİM.

SİMURDENLE GAUVAIN HİÇ GEÇİNEMEZLERDİ. — ARKASI VAR.

BAŞ DERDİ

Yazan:
M. YAMAN

Doğduğı semti pek severdi. Uzak, muzak dinlemez, yaz kış, yokuşlara tırmanır, Çamlıcadaki baba yurduna gidip gelirdi. Günde dört defa tramvaya, iki defa vapura binmeğe, yok parası olarak tam bir lira vermeğe katlanan Feyzullahın Fatihe taşındığını duyduğum zaman kulaklarım inanmadım.

Adresini bulup bir Pazar ziyaretine gittim. İki insanın birbirine çarpmadan dönemiyeceği kadar bahçesi olan bir evin sözde bahçesinde idi. Kapıyı çalarken tahtaperdenin aralığından görmüş, oraya çağırıldı. İçeriye seslendi:

— Nazikter iki sandalye getirsene..

Komşu pencerelerden tepemize sakı filân yuvarlanmasından korkarak sordum:

— İçeriye girsek ya. Burada mı oturacağız?

— Şey, dedi. Çamlıcadan getirdiğim şu ayva piçini dikeceğim de. Sonra gireriz.

Ben oturdum. O kara toprağı eşeledi. Diz boyu çukur açtıktan sonra cılız bir ayva piçini izzeti ikram dikti. Bir kova da su serptikten sonra:

— Buyur şimdi, dedi. İçeriye girelim.

İki yıl kadar ihtiyarlamış gibiydi. Bir iki tel saç daha ağarmış, bir iki kilo da kaybetmiş. Kahvelerimizi içince sordum:

— Rahatsız mıydın?
— Ölümlerden kurtuldum, diye cevap verdi.

Ve beni beklemeden anlattı:

— Bilirsin köşkü çok severdim. Eski aile yuvası. Yirmi beş yıl o bayırları tepe tırmana gidip geldim. Tekatülgüme beş yıl kaldı. Onu da selâmetle atlatırsam, eh artık rahat ederim, diyordum. Sen misin böyle düşünen? Geçen sene komşulardan birisi evini sattı. Lazlar taşındı oraya. Paralı adamlar. İlk aylarda hoş geçindik. Oğulları yüksek tahsil yapmış. Kızları zengin bir doktorla evli. Adam beş vakit namazında. Bir de sekiz yaşında oğlanları daha var. Sarı, çarpık burunlu bir oğlan. Onu da bizim okula vermişler. Benim Orhan da orada. Okul tatil olmaz mı oğlan bizim bahçede. Ağaçtan yere ayağını basmadan bütün bahçeyi dolaşiyor. Ziftlendiği bir şey değil, taze sürgünleri, merhum pederin bin ihtimamla yetiştirdiği genç fidanları çatır çatır kırıyor. Birkaç defa tenbih ettim. İsteddiği kadar meyve koparmasını, fakat bahçeye zarar vermemesini söyledim. Dinleyen kim. Mecbur oldum bahçeye çepe çevre tel çektirmeye. Sen misin tel çektiren. Bu sefer telleri kesmeğe başladı. Aramızdaki duvarı iki metre taşla ördürüp üstüne cam kırıkları, keskin demirler koydurttum. Bu sefer babası bana çıkıştı:

— A komşu, dedi. Bizden ne fenalık gördün de ara duvarı böyle kale gibi ördürttün.

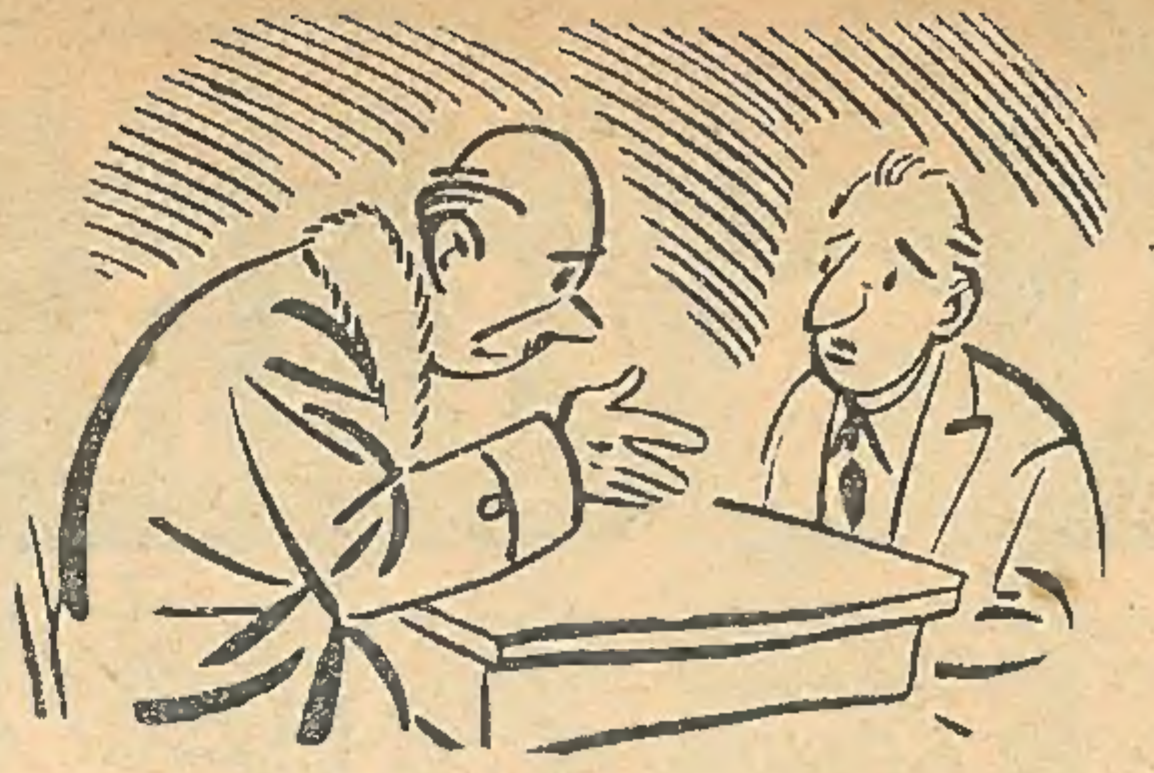
Keyfiyeti kendisine de anlattım: — Demek bilhassa bizim için ha-

remiyorsun ki. Bir dal kırılırsa kıyamet mi kopar. Çocuk bu.

Onlarla selâmı, sabahı kestik. Konuya komşuya bizi yermeğe başladı. Oğlan da okulda bizim oğlana kancayı taktı. Yolda döver, okulda döver. Öğretmenlere sıkı sıkı tenbih ettim. Öğretmenlere sıkı sıkı tenbih ettim. Sabah akşam da bizimki çocuğu götürüp getirmeğe başladı. Oğlan bu defa kadına da tükürmeğe, ağza alınmaz küfürler etmeğe başlamış. Daha sonra da bir lâstik

ok yapmış. Bahçenin o yüzündeki pencerelerde kırılmadık cam kalmadı. Karakola gidip şikâyet ettim. Herif «Camları kendisi kırıyor da bizim çocuğun üstüne atıyor» demiş. Çocuğu okula kendim götürmeğe başladım. Oğlan bana da satışmağa koyuldu. Uzaktan taş atar, yumruk sallar, insanı çileden çıkaracak ne varsa yapar. Nihayet bir gün dayanamadım. Üstüne yürüdüm. O kaçtı, ben kovaladım. Tikanacak, hırsımdan delirecek dereceye gelmişim. Ayağım takıldı. Yuvarlandım yere. Çarpıntılar içinde kalkmağa çabalarken etrafımda bir sürü adam gördüm. Bizim komşu da orada:

— Görüyorsunuz ya ümmeti Muhammet, şahit olun. Ben bu adamdan davacıyım. Bir damla çocukla

uğraşmağa utanmıyor. Ne yaptı yavrucak ona şimdi. Diye bağırıp duruyor.

Hemşerilerinden bir ikisi bana: — Efendi, bu yaptığın ayıptır. Sana yakışmaz, okumuş, yazmış adamsın, diye çıkıştılar.

Bende asâp namına, irade namına (Arkası 14. sayfada)

93 Viktor Hügonun BÜYÜK ROMANI

35

KOMÜTANIM BU ADAM SİZE ATEŞ EDEN HAIN.. BİR MAHZENE SAKLANMIŞTI. BULDUK..

SİMURDEN YATAĞINDA YATAR. KEN DIŞARIDA GELEN KONUS. MALARI DİNLIYORDU.

YARALI MISIN? KURŞUNA DİZİ. LECEK HALİM VAR.

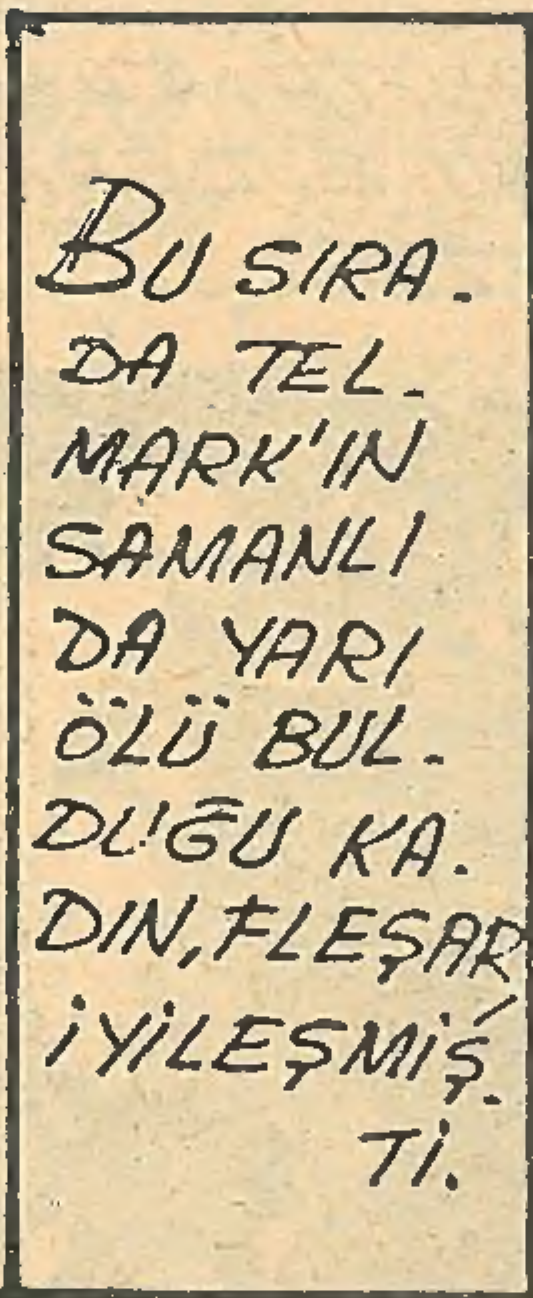

YAŞAYA. CAKSIN.. YARASINA BAKIN.. SEN BENİ KRALLA NAMI.. NA ÖLDÜRMEK İSTE. DİN. BEN SENİ AFFE. DIYORDUM

PEK MERHAMET. Lİ..

SİMURDEN'İN KAŞLARI ÇATILDI. DUYDUKLARINI BEĞENME. MIŞTI.

BU SIRA. DA TEL. MARK'IN SAMANLI DA YARI ÖLÜ BUL. DUGU KA. DİN, FLEŞAR İYİLEŞMİŞ. TI.

ARTIK İYİLEŞTİN YARAN BEREN KAL. MADI.

ÇOCUK. LARIMIN NEREDE. OLDUGU. NU BİLMİYOR MU. SUNUZ?

ONUNU KURTAR. DİM.

DİLENCİ TELMARK BİRŞEY SÖYLİYEME. Dİ. LANTÖNAK KADINI KURŞUNA DİZMİŞ. ÇOCUKLARI ALIP GÖTÜRMÜŞTÜ.

AH ÇOCUKLARIM. BEN ONLAR OLMADAN NASIL YAŞARIM. KOCAMI ÖLDÜRDÜLER. BENİ KURŞUNA DİZ. DİLER.

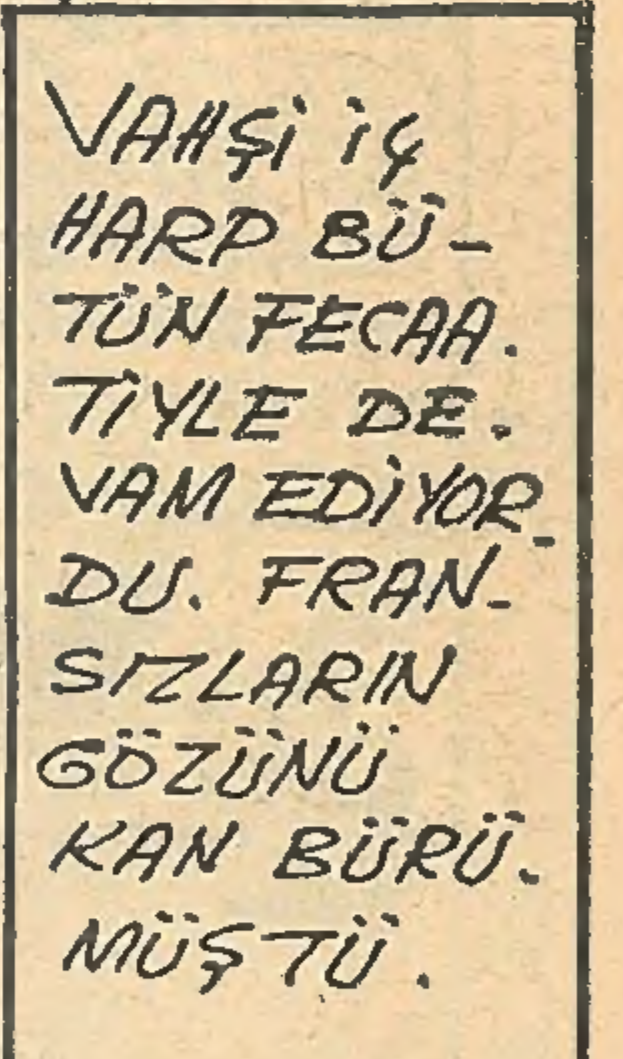
TELMARK'IN SES ÇIKARMAMASI ÜZERİNE KADIN AĞLAMAYA BAŞ. LADI.

NEREYE?

ONLARI ARIYACAĞIM.

KADIN BAŞINI ALDI YÜRÜME. GE BAŞLADI. ÇOK MAZUNDU. NE YAPACAĞINI BİLEMİYORDU.

VAHŞİ İÇ HARP BÜTÜN FECAA. TİYLE DE. VAM EDİYORDU. FRAN. SIZLARIN GÖZÜNÜ KAN BÜRÜ. MÜŞTÜ.

BU İÇ HARPTEN KRALLAR KADAR CUMHURİYETGİLER HUNHAR DAVRANMAD. LARDI. HELE SİMURDEN ÇOK KIYASIYA HAREKET EDİYORDU.

GAUVAIN'IN DURUMU BÜS BÜTÜN BAŞKAYDI. GAUVAIN KENDİNİ MUKTEDİR BİR KUMANDAN ZANNEDER. Dİ.

DURUMUMUZ NE ALEMDE? LANTÖNAK'IN ASKERLERİNİ

DAGITTIM. OR. MANA GİZLEN DİLER YAKIN. DA HEPSİNİ TEMİZLİYE LEGİM.

SİMURDENLE GAUVAIN HIÇ GEÇİNEMEZLERDİ. — ARKASI VAR.

na bir şey kalmamıştı. Herif hemşerilerine güvenip bir de dava açtı. Sözde ben çocuğu yakalayıp dövmüşüm. İki yüz elli kâğıt tazminat verdik. Eğer sabıkam olsaydı bir hafta da hapis olacaktım. Bu darbe beni yatağa serdi. Çoluk, çocuk perişandık. Pencereden bakamıyor, sokağa çıkamıyorduk. Bana bir sinir bastırıldı bir sinir bastırıldı, ne yeme, ne içme, ne de uyku. İşte o günlerdeydi. Eski komşulardan birisi geldi:

— Sen burada helâk olacaksın birader, dedi. Sat burasını. Git, be yendiğin yerde bir ev al. Çoluğuna çocuğuna acı.

Karım da bu fikirdeydi. Sureti haktan görünen bu komşu on bin liraya evi bahçesiyle birlikte almağa kalkıştı. İşte biz de sattık, gelip bu mezar gibi yere sığındık.

— Yazık, dedim. Koskoca köşk, iki dönüm bahçe. Pek ucuza gitmiş.

Dişlerini gıcırdatarak:

— Öteki komşu, dedi. Evi benden on bine aldı, o lâzlara yirmibeş bine satmış.

İNSAN SARRAFI (6. sayfadan devam)

şaşkın bir inilti halinde tekrar duydu.

«Fakat... Fakat bu Harold değil, çocuklar. Bütün emeklerimiz boşa gitti desenize...»

Bir komiser, olup bitenlerden hiçbir şey anlamamış olan Santiago'nun yanına gelip şapkasını çıkardı ve yüzüne dikkatle baktıktan sonra dudaklarını büküp başını çevirdi.

Bir diğeri de kulağına eğilmiş: «Bunun ne demek olduğunu bir an evvel açıklarsanız iyi edersiniz, di-yordu. Bizimle alay mı ediyorsunuz yoksa?»

Nefesleri yeniden sıklaşmaya başlayan Santiago: «Ne Neyin ne demek olduğunu anlatayım?» dedi. Komiser, matemli tavırlar takınan kalabalığı işaret işaret etti. «Hâlâ anlamadınız mı?» diye parladı. Başınızdaki şapka ile sırtınızdaki paltonun onları ne hile getirdiğini görmüyor musunuz? Hepsisi de sizi, biraz önce parkta dolastığını duydukları meşhur film yıldızı Harold Hastings'e benzeterek, ellerindeki fotoğrafları imzalatmak için saatlerden beri izinizde dolaşıyorlar. Halbuki siz, onun bugünkü kıyafetine girip halkı kandıran ve bu suretle bir takım menfaatler teminini düşünen bir sahtekârdan başka bir şey değilsiniz. Ve eğer şimdi hemen buradan gitmeseniz, sizi benden evvel onların cezalandıracaklarını da unutmayın...»

Biçare Santiago, melâl dolu bakışlarını, bir hiç uğruna kurban ettiği altı yüz elli sterlinin mezarı üzerinde son bir defa daha dolaştırarak, perişan adımlarla uzaklaştı.

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar

hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ

Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira

6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY

Yazı işlerini fiilen idare eden:

CELÂL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASİMEVİ

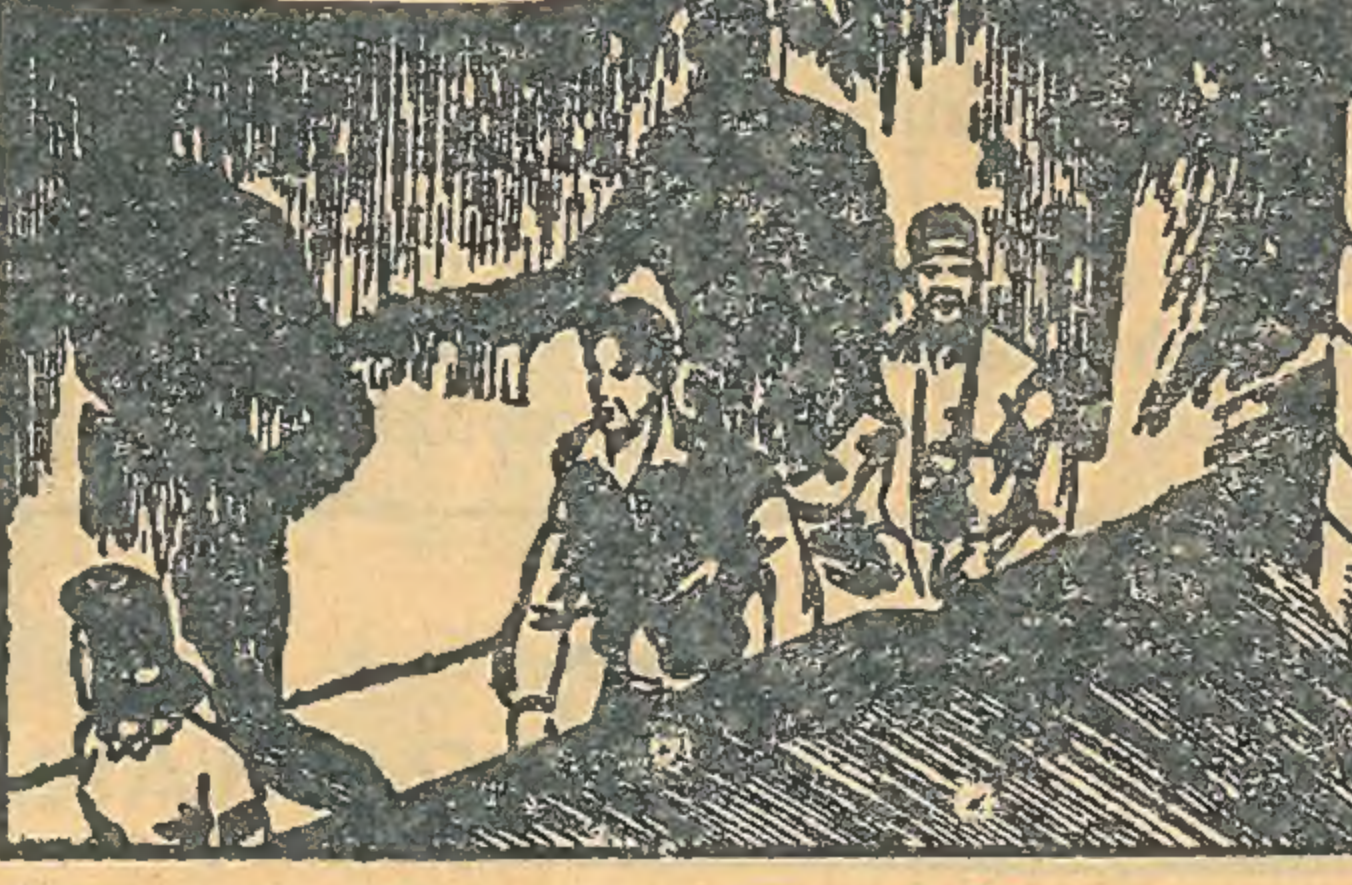
FIRTINA KAPTAN 30

BANA KALIRSA BİR DAHA KENDİNİZİ TEHLİKEYE ATMAYIN..

RANININ İSRARLARINA ALDIRMA. DAN MAĞARAYA İNDİLER

BURASI PEK ÖLÜM KOKUYOR KAPTAN.

İŞTE SİZE HAYAL GÖRÜ-NEN SALON

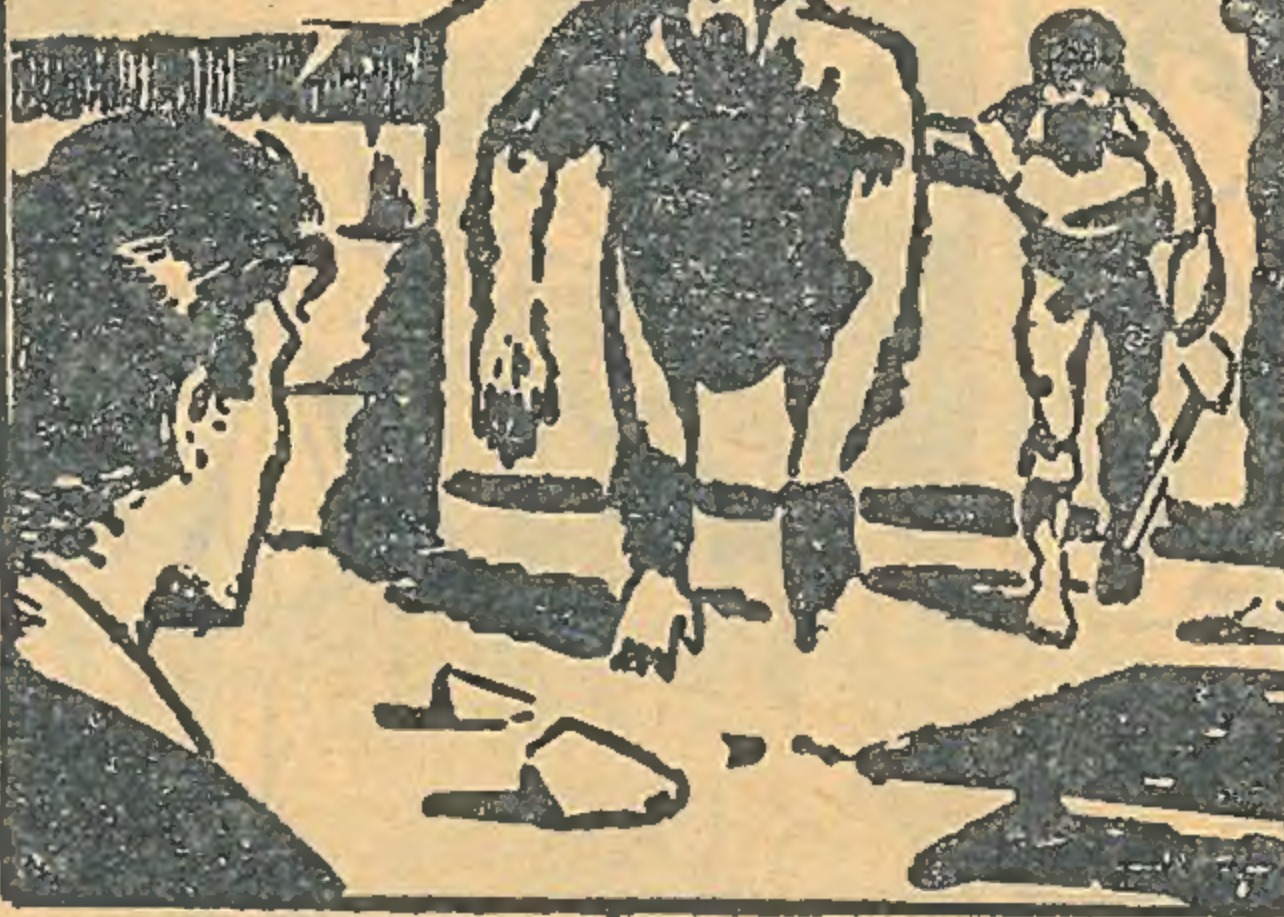
TEVEKKELİ DE-ŞİL.. BU SALON AYNA DOLUYMUŞ.. HER YERDE GÖLGE NASIL GÖRÜNÜR?

FAKAT PÖTİLÜ BİRDEN SİĞRADI. KAPTANA SESLEN-Dİ

ÜÇ ARKADAŞIN ÖNÜNE MEŞ-UM BİR KAMBUR VE KORKUNÇ BİR GORİL AZMANI ÇIKTI.

DUR BAKALIM TABANCA ATEŞİNE DAYANIKLI MİSİN?

GORİL ATEŞE ALDIRMADI. FIR-TINA KAPTANIN ÜZERİNE ATILDI

FIRTINA KAPTAN HERŞEYE RAĞMEN BU EJDERİN ÖNÜNDE DAYANAMAZDI

BİR YAN-DAN DÖVÜ-ŞÜYOR BİR YAN-DAN NE YAPACAĞI-NI DÜŞÜ-NÜYOR. DU.

PÖTİLÜ BİR DİVARIN ÜSTÜ-NE GİRMİŞ-Tİ BU SÜTUNÜN ALTINA GELİN ÜSTÜNE TAŞ YUVARLIYA-YIM

FIRTINA KAPTAN GORİLİ OYALIYA OYALIYA TAŞ SÜTUNUN ALTINA GETİRDİ.

TAM SIRASI.. BAKALIM HANGİNİZ HANGİNİZİ EZECEK TAŞ MI SENİ SEN Mİ TAŞI?

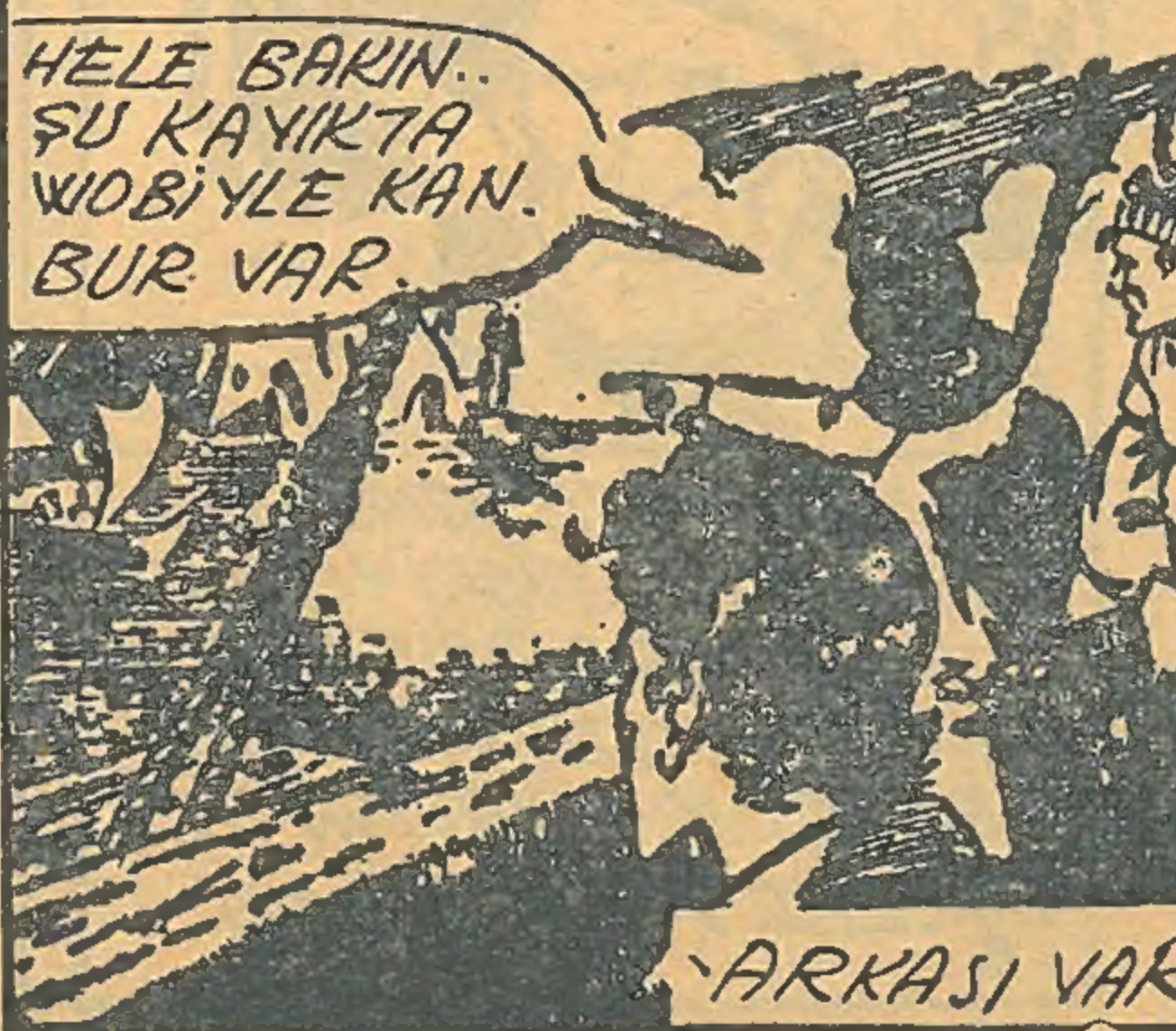
KORKUNÇ BİR GÜRÜLTÜ KOPTU. MAYMUN TAŞIN ALTINDA EZİLDİ

YAŞA LÜİ.. BİRİNCİSİ GİTTİ.. NE O.. KAMBUR YOKOLDU. HAYDİN ÇIKALIM

BİRKAÇ SAAT SONRA ADADAN AYRILIRKEN...

HELE BAKIN.. ŞU KAYIKTA WOBİYLE KAN. BUR VAR

ARKASI VAR

ALNIMIN

YAZISI

GAYET BASİT.. ŞU TETİĞE BASACAĞSIN... TAMAM.. TAM MÂNÂSıyla TANIMADIĞIN BİR İNSAN.. SANA NE İYİLİĞİ NE DE BÜYÜK KÖTÜLÜĞÜ OLMUŞ BİR İNSAN GÖZLERİNİ YUMURCAK..

MERHAMETİMİ UYANDIRMAĞA ÇALIŞMA.. BU DÜELLO.. NUN ÖNÜNE GEÇEMEYİZ.

SİNİRLERİNE HÂKİM DEĞİLSİN MARK.. İYİ DÜŞÜNEMİYORSUN.. BEN SENDEN MERT VE ŞUURLU ERKEĞİ SEVDİM..

...SEVMİŞ... BU SON HADİSE HER ŞEYİ APAÇIK MEYDANA KOYDU.

YANILMIŞIM.. BEN.... BEN... BEN SENİ SEVMİYORMUŞUM.. ARAMIZDA DEHŞETLİ AİLE TERBİYESİ FARKI VAR. HEM BEN DENEME YAPTIM.. ZENGİN, GÜZEL BİR KIZIN AŞKINI DENEMEK İSTEDİM..

ARAMIZDA DAĞLAR VAR.. BİZ ANLAŞSAK BİLE AİLEN SAADETİMİZE ENGEL OLUR.. ONLAR BÜYÜKLÜK BÜDALASI..

MARK BÖYLE SÖYLE.. MEKLE BENİ NASIL İNCİTTİĞİNİ BİLİYORMUSUN?

EYET SANA YALAN SÖYLEDİM.. YİNE YALANDAN "SENİ SEVİYORUM" MUDİ.. MARK! BÜTÜN SEVGİ YEMİNLERİNİN HEPSİ DE Mİ YALANDI. BENİ HİÇ SEVMEDİN Mİ? BENİ KOLLARIN DA SIKTIĞIN ZAMAN SAMİMİ DEĞİL MİYDİN? MARK... CEVAP VER.. MARK.. MARK..

AZ ZAMANDA HİSLERİNİ DIŞARI VURDUĞUN İÇİN SANA TEŞEKKÜR EDERİM..

KLER ÇIKTI.. BİR TEK KELİMEM, BİR TEK İŞARETİM BAŞIMA GELECEKLERİN ÖNÜNE GEÇEBİLİRDİ VE BU ROMAN DA YAZILMAZDI.

BİNBİR ROMAN

ARKASINA BİR KERE BİLE
BAKMAZDAN GİTTİ. ONU GİLGİN
GİBİ SEVİYORDUM. GİDERKEN
BENDEN BİR RAĞÇA GÖTÜRÜ-
YORMUŞ GİBİ GELDİ BANA.. KLER
KLER.. MELEK SEVGİLİM.. SENİ
NE KADAR SEVDİĞİMİ BİR BİL-
SEN.. ARTIK HAYATIN
HIÇBİR KIYMETİ KALMADI.

6/2

O AN, AKLIMA GEÇEN MES'UT
GÜNLER GELDİ.. KONUŞMASI, GÜL-
MESİ, HELE BANA SOKULMASI..
AH.. O GÜNLER BİR DAHA GE-
Rİ GELMİYECEK.....

İÇİMDEN, UNUTMAK İÇİN
KORKUNÇ BİR İÇME AR-
ZUSU GELDİ.

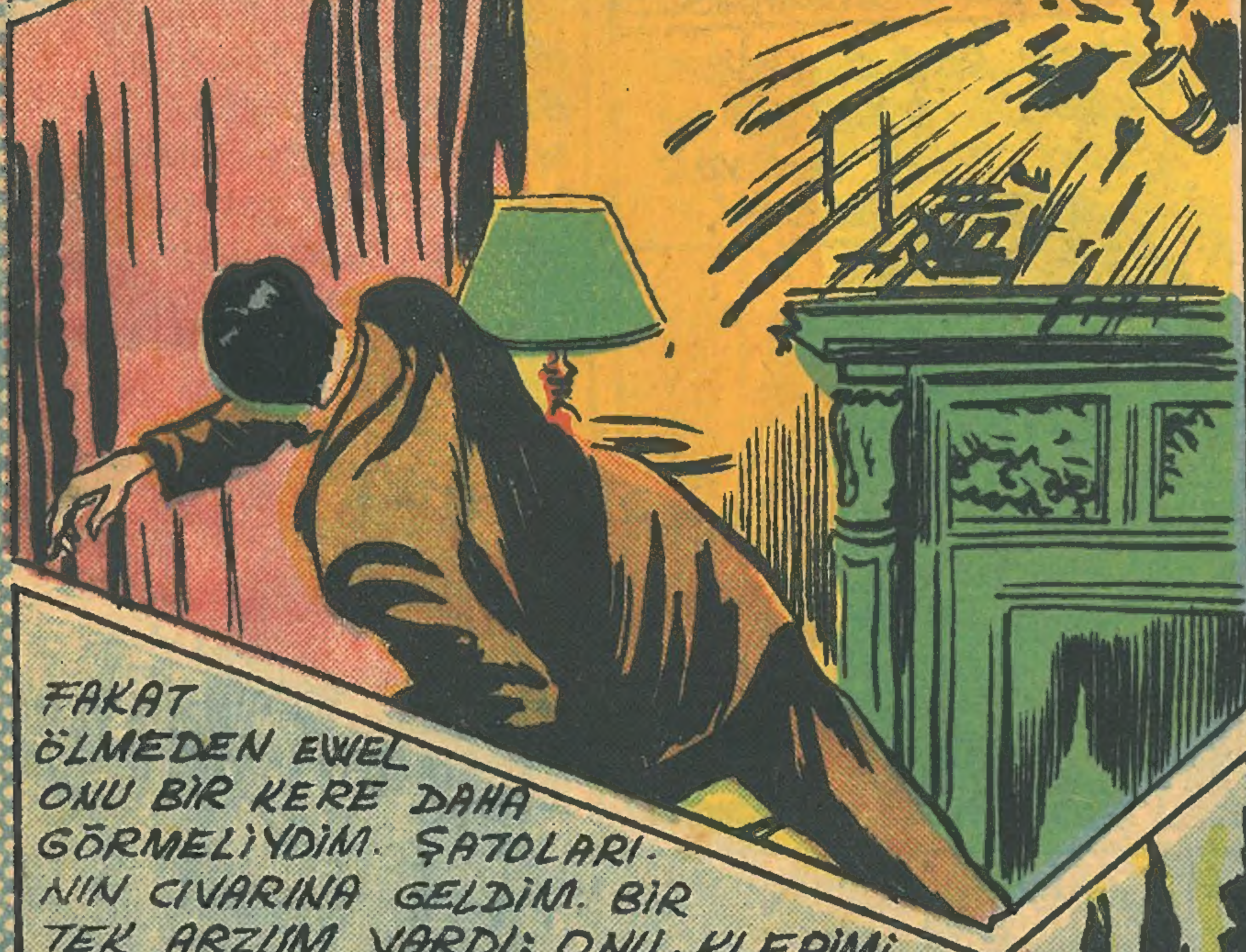
AH ALKOL...
BENİM GİBİ ARTIK
HIÇBİR ŞEYE İNANÇ
LARI KALMIYAN SER
SEMLERİN ZEHİRİ..

NEFİS BİR
NİSAN AKŞAMIDYDI.
ERTESİ GÜN KENDİMİ
ÖLDÜRTMEĞİ KURUYORDUM.

HİRSİMDAN
KIZGINLIĞIMDAN
NE YAPTIĞIMI BİL-
MİYORDUM. KENDİMDEN
NEFRET EDİYORDUM. BİR
ARA AYNADA YÜZÜMÜ GÖ-
RÜNCE SABRIMI TAŞTI..

FAKAT
ÖLMEYEN EVEL
ONU BİR KERE DAHA
GÖRMELİYDİM. ŞATOLARI-
NIN CİVARINA GELDİM. BİR
TEK ARZUM VARDI: ONU, KLERİMİ
BİR KEREÇİK DAHA GÖRMEK..

138/2

TAM BU SIRADA AĞAÇLARIN ARASINDAN
BİR IŞIK ŞİMŞEK GİBİ KARANLIĞI DELDİ
ARKASINDAN BİR SİLÂH SESİ DUYULDU.

AMA.. BU BİR TA-
BANCA SESİ

ARKASI
VAR